

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. 5

Ο ΝΩΤΗΣ ΑΝΕΥΡΑΙΟΦΩΝΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ

Χριστός Άνέστη, ρε μαννάρα μου αϊδία, έλα τὸ γλέντι τὸ πασχαλινὸ ν' ἀρχί-
(σουμε !
Πῶς τις γκρίνιες σήμερα-τὰ ἴδια καί
(τὰ ἴδια-
κι' ἔλα νὰ τὰ τσουγκρίσουμε.

Γιὰ σένα ἔφαγα στὰ σίδερα τὰ χρόνια
(μου,
τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ ἐπέρασα, μουῦσα!
Μούσκες κατασκευάσει τὰ φλεμάνια μοι
ὡς εἶδος... μαγερίτσα.

Μ' εἶκες φλομῶσι, μάν, σὰ μούκανες
(τὸ ζόρικο,
μὰ στὰ στερνὰ μοῦ τὴν ἀμόλπισε τὴ
(φλούδα!
"Ἄχ, τὰ φίλια πού μοῦδινες, μοδέρικο,
ἦσαν φίλια τοῦ Γιούδα.

Σ' εἶχα ἐν τάξει καὶ στὴ τρίχα, σὰ κον-
(τέσα
καὶ ἄς τραβοῦσα ἀπὸ τὸ ντέρτι σου μαρ-
(τύρις,
μὰ οὐ, ρέ, μοῦ τὴν ἔφερες, μπαπέσα,
μὲναις σοῦ σκάσανε... τριάντα ἀργύρια.

Μὰ τώρα τὰ ξεχνῶ τὰ πεισματάκια σου
κι' ἔτσι τὸ σήμερις, γιὰ χάρι ποικιλία,
καὶ μὰ πούχου νηστήσει τὰ κελάκια σου,
ἔλα νὰ ξεγυμνώσουμε ὁδελία.

Ἐγὼ θὰ δάλλω ρερενὲ μοῦ τὸ κρασί
κι' ἐσύ, ρέ θάσανο, τὸ μεζεδάκι,
κ' ἐνῶ θὰ κατεβάξης τὴ μισή
θὲ νὰ τοιμάω στήθος ἢ μπουτάκι.

Ἰσὺν
Χριστός Άνέστη, ρε μαννάρα μου αϊδία,
ἔλα, τὸ γλέντι τὸ πασχαλινὸ ν' ἀρχί-
(σουμε !
Πῶς τις γκρίνιες, μὴ σοῦ σπάσω τὰ
(ποιδία
κι' ἔλα νὰ τὰ τσουγκρίσουμε!
ΝΩΤΗΣ ΑΤΣΑΛΑΚΟΤΟΣ
Γιὰ τὴν ἀντιγραφή
ΟΚΑΡ

ΕΥΖΩΝΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Τὶ νὰ αἰ γράψ' κι τὶ νὰ αἰ μολοῦπού
τραγουμάγου', Μανούρω μ', ἀπὸ ἰδα-
πὰ πού οὐ ζιζυζούλ'ς μὴ ἰέσειτ' γιὰ νὰ
ἀποκουραθῶ οὐ καφρός. Τὰ ψες
π'λιές, σὰν χριστ'νοῦς πού εἶν' κι ἡ ἀ-
φιντιά μ', ἱππῆρα ἰένα κηροῦδ' πιν'τάλιτο
κι' κόλλ'σα πίσου ἀπὸ τοῦ π'τάφιου τοῦ
"Ἄν Μηνά πού ἐρίρνε γυροδουλιὰ σὰ
πέρα στὴ γειτονιά μ'. Ἰκεῖα τοῦ, λ'πόν,
πού πιατάνα, ἰένα σκάδα' ἀπὸ τοῦ δ'ίπτα
μ' εὐσοῦλοναί κι' ἰκράπ' μὴ οὐδὲν τοῦ
κηροῦδ'. Μόλ'ς τοῦ π'π'ρα χαμπάρ' ἰνὰ
κάν' νὰ τοῦ πιάσω ἄλλα πού. Ἰετοῦνο
εἶκε τρυπουλοσι' κατὸ ἀπὸ τοῦ π'τά-
φου τοῦ κουμαν' κι' εἰκὶ γίνει θάνατο.
"Ἄει, οὐρὲ θύμιου, λῆσου τόντις, ἀνα-
φτου ζανὰ κι' τράβα πίσου ἀπὸ τοῦ π'τά-
φου νὰ μὴ κουλαστῇς.
"Ἀναψ' π'λιές τοῦ κηροῦδ' μ' πάλ' κι'
ἀρχ'σα νὰ πηρατουλονάσω ξενονια-
στους ὄντας αἰ μίνια στιγμὴ ἰσθάνου' νὰ
φιδ'ν' στοῦ ρουθονί μ' μίνια τίκνα α-
πού καμμένου μαλλί, κι' πρὶν προῦλάσω
νὰ πόρ' χαμπάρ' τὶ κινάτανε γυρνάει
ἰένα θηλ'κὸ πού πηρατουλονάσω μπρο-
στά μ' κι' ὁδ'ς, τίς φουνές:

—Βοήθεια! μοῦ ἔκαψε τὴν κουτοῖδα μ'!
Ἰετοῦνο ἦτανε, Μανούρω μ'. Δυὸ μον-
τράχαλοι πού πηράταγαν δίπλα ἀπὸ
τοῦ θηλ'κὸ γυρνοῦδουλ'ν' κι' κρὰπ' μοῦ
κουλλάνε ἀπὸ ἰέναν σφαλιάρων.
—Νά, μοῦ κρέν', οὐ ἕνας, γιὰ νὰ μὰθ'ς
νὰ μὴ παίζ'ς στοῦ π'τάφιου.

—Οὐρὲ πιδιὰ λάδωσις κάνετε, φώναζε
οὐ ἔρμου. Ἰγὼ δὲν παίζου οὐ καμ-
πρός, οὔτε π'π'ρα χαμπάρ' γιὰ πού μπουρ-
λάδου π'ς κοτσίδας τοῦ θηλ'κὸ.
—Δὲν π'π'ρας χαμπάρ', μοῦ λέει οὐ ἰέ-
νας, ἰέ: Νὰ τοῦ λ'πόν, Κι' ἰγὼ' κατὰ λά-
δωσις στοῦ τσουρουελί.

Κι' πρὶν προῦλάσω νὰ τραηκτῶ, Μαν-
ούρω μ', ὁδ'ς, τὴ φλόγα τοῦ κηροῦδ' τ'
κινάτ' στὰ μούτρα μ' κι' μοῦ τσουρου-
φλ'ζ' τὴν διζιὰ ἀπόφου' τῆς π'λουρίας
μου-στακάρ'ς μ'.

Ἰμ' τόντις δὲν κρατή'κα κι' ἰγὼ. Εὐαζ'
τοῦ τσορ'κ'ι μ', π'λιές κι' τοὺς φέρν'
γυροδουλιὰ. Πόσις ἔδωκα δὲν ἔερ'.
Φαίν'ται ὅμως ὅτι θὰ τοὺς τάρωσι γιὰ
τοῦ διζιὸ μ' μὰτ' κι' τοῖς ἀρίστ'ρ' μ' π'λευ-
ρὲ εἶν' κατ'μουρα!

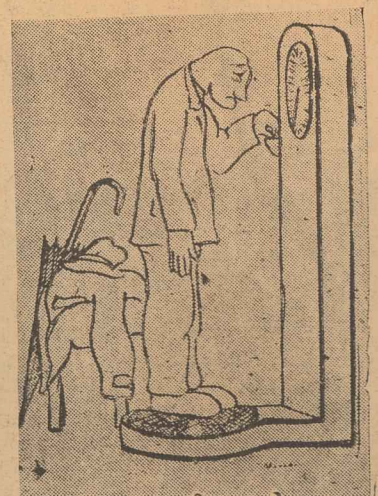
Σὶ γλυκουσπαζοῦμι ἱρουντοπαθῶς
ΘΥΜΙΟΥΣ ΒΙΔΟΥΡΑΣ, οὐλάκ'ρους
Γιὰ τὴν ἀντ' ραφὴν
ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

Ο ΚΟΥΦΟΣ

—Κάποιος με γλωσσотρώγεται. Τ' αὐ-
τιά μου σφυρίζουν.

ΓΙΑΤΙ ΑΡΑΓΕ

Ἰερίεργο! σήμερα τὸ κεφάλι μου εἶ-
ναι θαρὺ, τὸ στομάχι μου ἐπίσης, τὰ
πόδια μου δὲν μπορῶ νὰ τὰ σηκώσω, κι'
ὅμως ζυγίζω τὸ ἴδιο με χθές!

ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΗ

—Πάω νὰ ζητήσω βοήθεια. Μὴ φύγης
κι' ἔφθασα!

4 ΘΕΣΙΣ

Ὁ ὑπάλληλος, λυπηθῆκα πολὺ
γιὰ τὸν θάνατο τοῦ συναδέλφου, κύριε
προϊστάμενε. Θὰ ἐπιθυμοῦσα ἄμως νὰ
πάρω τὴν θέσι τοῦ.
Ὁ Προϊστάμενος, Εὐχαρίστας
ἀλλὰ νομίζετε πὺς πρέπει νὰ πάρετε τὴν
ἀδεια ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τοῦ νεκροτα-
φείου;

ΣΜΥΡΝΑΪΚΕΣ ΗΘΟΓΡΑΦΙΕΣ

Τ' ΑΡΝΙ

Καθισμένη μπροστὰ στὸ μπαγκάκι τῆς
κουζίνας, ἡ Παναῆ τοῦ Καραμουσάλα,
σφυγγίζε τὰ θαμμένα αὐγὰ τοῦ Πάσχα
μ' ἕνα λαδωμένο κουρελάκι γιὰ νὰ γυα-
λίσουν.

Παίει τῆς ὀρθὴ ἡ γειτονισιά της Στα-
σῶ, τὴν παρακολουθοῦσε με προσοχή.
—Δὲ κάθεται λιγάκι Στασῶ μου, εἶ-
νε γωρὶς ἄκόμα. Κάτσε νὰ πῆς ἕναν
καφέ.

—Καλὲ κάνε τὴ δουλειὰ σου, εἶπε ἡ
ἄλλη. Σήμερα μέρα πούδιναι δὲν ἔχει κα-
νεὶς καιρὸ γιὰ βίζιτα. Ἐγὼ ἤρξα ἀπ'
τὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ σὰς φέρω καμπό-
σα πολυῦδα τοῦ Μεγάλου Πέμπτης.

—Νάσαι καλά πού μὰς θυμήθηκες. Ἐ-
γὼ με τὴ φασαρία τοῦ σπ'ητιοῦ Στα-
σῶ μου, δὲν ἀκούσα οὔτε τὰ νύμφια, οὔ-
τε τὰ δώδεκα βολγέλια. Βλέπεις μπα-
νοῦγανει γαμπρός μέσα στὸ σπῆτι μου
καὶ πρέπει νὰ τὰχωμε οὐλα στὴν ἐντε-
λεια.

Ἡ Στασῶ στραβομούρισε λίγο:
—Βέβαια, ἡδέεσσα, νά... ὁ Θεὸς νὰ τὸ
φέρῃ δεξιὰ... σιγμουμουρίσει.
Ἡ νοικοκυρὰ ἀράδιασε τ' αὐγὰ σὲ μιά
θαβειὰ πατέλα καὶ σηκώθηκε.

—Οὐλὰ τελειωμένα Παναῆ μου, τὸ
σπῆτι στὴν ἐντέλεια, τὰ τσουρέκια μου
ἀπάρ' μοῦ πούχωνε ἐφέτος πολὺ, τ' αὐ-
γὰ εὐωμένα. Ἦθελα νὰ κάνω λιγὰν
πράζιμο, μὰ πὺν θὰ ἔβρε καλὲ μαγιά
ἀπὸ ροῦθι στὸς Ποδαράδες...

Ἡ γειτονισσα κῦτταξε πάλι τὰ κόκκι-
να αὐγὰ καὶ εἶπε:

—Γεῖα στὰ χέρια σου, χαράς καὶ τὸ
κολορί μάτια μου, τοῦ λαγοῦ τὸ αἷμα.
Νά μὴν ἀσκαθῇς κι' ἐσύ κι' ἐκείνη ἡ
κόρη σου. Ὅποιος τὴν πάρῃ με τὴν τῶ-
χὴ του θὰ μ'λήσῃ.

Ἡ Παναῆ συγκινήθηκε.
—Τὸ γλυκὸ τὸ λόγο πάντα τὸν ἔχεις
στ' ἀχείλι Στασῶ μου, γι' αὐτὸ σ' ἀγα-
πῶ.

Ξαπνίκα ἡ γειτονισσα ρώτησε:
—Ἄρνι πῆρατε; γιὰ θὰ πάρῃς σφαγ-
μένο;

—Τὶ λές καλὲ Στασῶ; Σφαγμένο ἄρ-
νι θὰ πάρω, πὺν θὰ μοῦ τὸ στείλῃ ὁ
γαμπρός μου; Ἐγὼ δὲν τοῦ 'πα τίποτα,
μὰ ἐκεῖνος μοναχὸς τοῦ τὸ στοχάστηκε
καὶ τόπε τὴν κόρη μου: Ἀθανασία μου
τὸ ἄρνι θὰ σοῦ τὸ στείλω ἐγὼ ἐφέτος!
Γι' παλληκάρι μάτια μου! ν'ἀγγελοῦ σω-
τός! Τρεῖς μῆνες μπανοῦγανει μέσα
πὺν σπῆτι μὰς καὶ δὲν ἄπλωσε τὸ μι-
κρὸ τοῦ δαχτυλάκι ἀπάνω τῆς. Τίμιος
αἰ ντροπαλὸς σὰν κορίτσι.

Ἡ Στασῶ δέχθηκε.
—Νά σοῦ πῶ Παναῆ μου, ἔτσι εἶναι
τρεπός, γιὰτὶ ἡ κόρη σου, ἔδωκα πὺν τὰ
ἔμε, εἶνε χήρα, κι' ὁ κόσμος εἶνε κα-
ὸς, δὲν τόχουνε τίποτα νὰ τὴν ἐγλάου-
νε τ' ὄνομά τῆς. Ἐμένα ὁ γαμπρός μου,
ἔρερε, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς μικρῆς,
ἤθελε νὰ μὰς στείλῃ ἄρνι κι' αὐγὰ, μὰ
δὲν τὸν ἄφησα. Τώρα παιδί μου, τοῦπα
τρέπει κανένας νὰ τὸ πουνίξῃ σφαμένο
γιὰτὶ τὸ ἔξοδο δὲ χωρατεύει. Ἀ! οὐλὰ
κι' οὐλὰ! Δὲ θέλω νὰ τὴν πῇ μεθαῦριο
τὸς τῆς... ἰζίξε κιάλας!

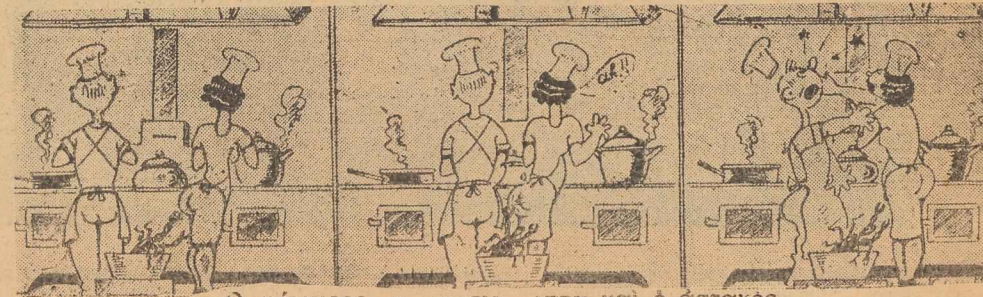
Ἡ γειτονισσα ἰσχυρίστηκε:
—Καλὲ δὲ μ' ἀφήνῃς, πὺν γιὰ ἕνα ἄρ-
νι θὰ τὸ κάνῃ λόγ'ο! Ἐγὼ δὲν δὲ ἀποχέ-
ρῃς οἱ γαμπροὶ μὰς. Στὰ λέω σὰν ἄ-
βρεφῇ. Πότες φορές δὲν τοῦ 'πλυνα ἄ-
σπρόβρυτα καὶ τοῦ σιδέρωσα μαντή-
λια, τὸ καρύκωσα κάρτες καὶ τοῦ πὰ-
στρενα ρούχα. Κ' ἡ Ἀθανασία τοῦ κῆ-
νησε παντοφλές, τοῦρραμα μιά νυχτιά.
Τὸνα χερί νῖθε τ' ἄλλο καὶ τὰ δυὸ τὸ
πρόσωπο Στασῶ μου.

Ἡ Στασῶ ὁμῶς ἐπέμεινε.
—Ἀς εἶνε, εἶπε, ἐγὼ ὁμῶς δὲ θέλω νὰ
ὑποχρεώνωμαι στοῖς γαμπροί.

Ἀπλῶσε τὰ χέρια τῆς ἡ Παναῆ:
—Ἐκεῖνος, χριστιανὴ μου, μοναχὸς
τοῦ τόπε, πὺν δὲ τῆς τὸ στείλῃ στολισμέ-
νο τὸ ἄρνι με δούλια καὶ πᾶρες, σὰν
νυφικό, γιὰ τὸ καλορροϊζικό. Θὰ σκά-
σουνε μερικὲς στὴ γειτονιά, οἱ κόρες τῆς
Μιχάλας κ' οἱ Μπουρβενες. Κακία πὺν
μὰς ἔχουνε οἱ φοράδες! Ἐκείνη ἡ Σου-
σάνα θαρρεῖς πὺς εἶνε κιάλας τὸ σπῆ-
τι.

ΣΥΛΒΙΟΣ

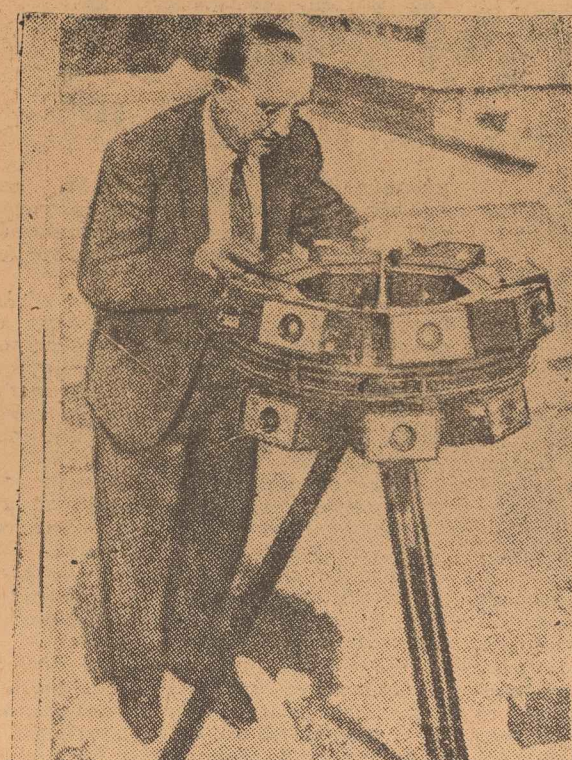
ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

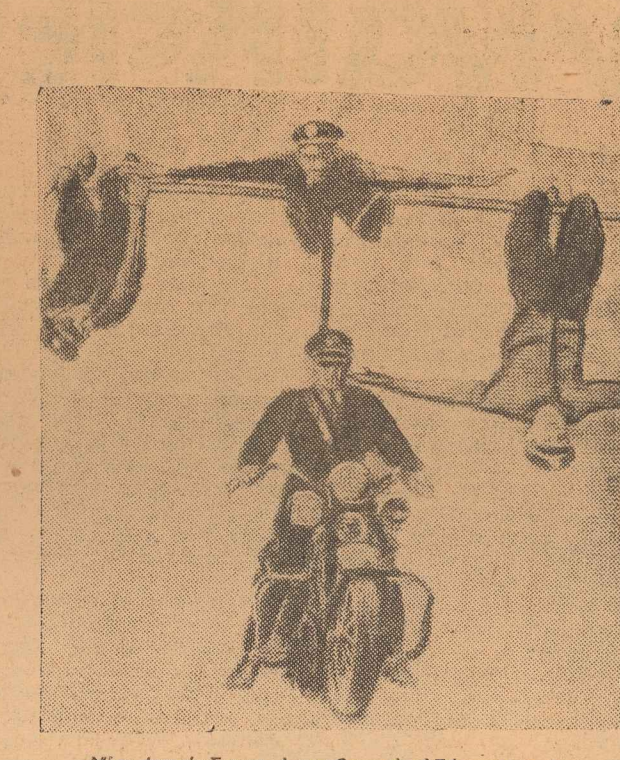
Ὁ μάγειρος, ἡ μαγειρῶσα καὶ ὁ ἀστυκόξ

ΑΠΟ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΣΦΑΙΡΑΝ

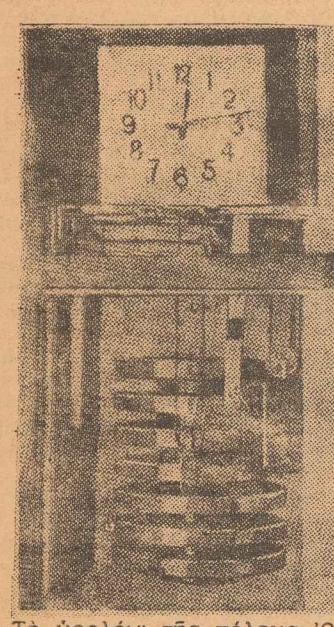
Ἐνδεκα φωτογραφικὲς μηχανὲς σταθερὲς
καὶ 8 κινητὲς ἀποτέλεσαν οὐσκειὴ πὺν φω-
τογραφίξει τοὺς κεραυνούς.

Μία ἐπικίνδυνη ἀκροβατικὴ ἐξάσκησης Ἀ-
μερικανῶν ἀστυνομικῶν.

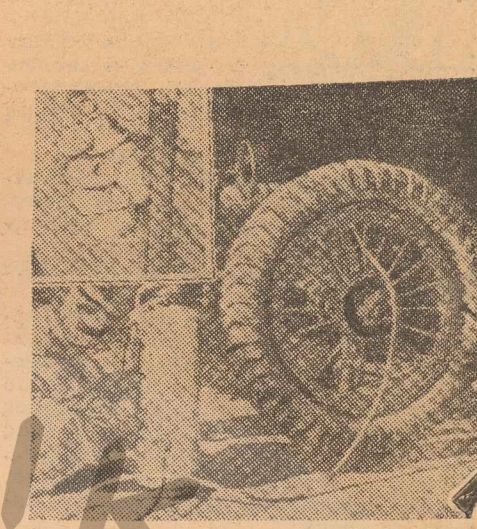
Εἰδικὰ φανάρια πὺν ἀνάβονται γιὰ νὰ ὁδη-
γοῦν τοὺς πεζοὺς κατὰ τὴν διάρκειαν πυ-
κνῆς ὁμίχλης.

Τὸ ὥρολόγι τῆς πόλεως Ὅρε
πὺν δὲν κουνιζέται ποτέ. Τὸ
κινεῖ ἡ ἀτμοσφαιρική πίεσις.

Ἐνὺ εὐφύεστατο ἀστυνομικὸ σκυλὶ ἐξασκεῖται νὰ συλλαμβάνῃ τὸν
ἐχθρὸ (μιά γάτα) μέσα στὴ θάλασσα.

Κατεσκευάσθησαν ἐλαστικὰ αὐτοκι-
νητῶν πὺν φουσκάνουν με νερό.

Ὁ φόντ καὶ τὸ παιδί του με τὸ ἀρχαιότερον
καὶ νεώτερον αὐτοκίνητόν του.

Μία πῆρα σπ'αγμένη ἀπὸ πέτρα καὶ με σκαλιστά
πὺν ἐκρεῖσθησαν γιὰ νὰ γίνουν πολλοὺς μῆνας
ἕνας Ἰταλὸς κατεσκεύασε αὐτὸ τὸ πρῶ-
χιστήρι ἀπὸ παλαιοῦδ'ρα πὺν βρέθηκε στὰ
σκαυτήρια.

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΙΦΑΣΚΙΑΣ ΡΑΦΑΕΛ ΣΑΜΠΙΑΤΙΝΙ

«Η άνοικτη πόρτα», λέγει μια Κοστί-
λωνα παροιμία, «θα ήμπορούσε να κα-
λώσει κι έναν άγιο», εκφράσει με την ο-
μοίαν οι Ισπανοί θέλουν να πουν ότι η
ευκαιρία κάνει τον κλέφτη.

Ο Φλοριμούν ντ'ε Σουβερραίν ντ'ε
Γκαλέτ δεν ήταν όμως άγιος, ούτε ήταν
από τους ανθρώπους που δεν καλάνον-
ται παρά μόνο όταν ο πειρασμός τύχη
να είναι εξαιρετικά δυνατός. Ούτε επί-
σης είχε κανένα δικαίωμα στο πομπόδε-
ς και ένδοξαυλλασθό όνομά του, γιατί το
όνομα αυτό δεν ήταν παρά ένα από τα
θεατρικά κόλπα που έχρησιμοποιούσε
διά να ενισχύει την ρωμαντική του
επαγγελματίας του.

«Ως με το σπαθί μου», έλεγε. Πράγμα
που έσημαινε, πιο απλά, ότι ήταν διδά-
σκαλος ξιφασκίας. Το σπαθί με το οποίο
ζούσε κατέληγε σε αιχμή στρηνγγυλε-
νη και τυλιγμένη με δέρμα, άλλως δεν
θα έζούσε μ' αυτό για πολύ καιρό. Γι-
ατί ο κ. Φλοριμούν ήταν, όρισμαίνως, με-
τριώτους ξιφασκίας. Και αν εκέρεδ-
εσ κόνι μπάρινα ποσά από την εξέσκαι
της «τέχνης» του αυτό φέριετο εις το
μεγάλο ρεύμα μανίας στην ξιφασκία που
είχε δημιουργηθεί εκείνη την εποχή χά-
ρις στην καταπληκτική επιδεξιότητα του
μεγάλου Παρισιού διδασκάλου Γκυγιώμ
Ντανέ.

Ο κύριος Φλοριμούν κλπ. έλεγε ότι ή-
ταν μαθητής του Ντανέ. Η αλήθεια ήταν
ότι τα λόγια που ήξερε περί ξιφασκίας τα
είχε μάθει σε μία Παρισινή σχολή τρίτης
τάξεως. Είχε διαβάσει το περιόδιον
σύγγραμμα περί ξιφασκίας του Ντανέ και
έξοικονομώνας τα ναύλα του πήγε στην
Ρέις όπου εγκατεστάθη ως «Καθηγητής
της ξιφασκίας», και όπου διεκρίθηκε ότι
ήταν μαθητής του μεγάλου Ντανέ.

Τα πράγματα πηγαιναν καλά έως την
ήμερα όμως που ένας νεαρός ευπατρί-
δας ανέκαλυψε την απάτη. Από τότε ο
καθηγητής με το ένδοξαυλλασθό όνομα
έκινώρισε μεγάλες φτώχειες.

Είχε φθάσει στο άποροκώρητον όταν
είδε ξαφνικά την «άνοικτη πόρτα», που
θα μπορούσε να κολάει και άγιο. Έκα-
νε την άνακαλύψι της, έντελως τυχαίως,
στο ξενοδοκείο («Τό μοσχαίρι του γάλα-
κτος»), όπου συνήθιζε να κάθεται κάθε
βράδυ και να παίξει χαρτιά με τον Φλιμ-
πέρ, τον συμφορολογιστή, τον Ντεζορ-
νιέν, τον ταβερνιέρη και τον Φλερί, τον
φαρμακοποιό.

Στο ξενοδοκείο έκεινο, ένας άνοιξι-
στο βράδυ, έφθασε ένας νεαρός, καλο-
ντυμένος και όλοφάνερα εύπορος, που
είχε κατεβεί από το ταχυδρομικό άμαξι
του Παριού. Το ύψος του ήταν αυθά-
δες μέχρις ηλιθιότητας και είχε την ι-
διότητα να γίνεται γρήγορα αντιπαθής.
Πήγαινε μέσα με ύψος άγέρωχον, ζιτών-
τας το καλλίτερο δείπνο, το καλλίτερο
κρασί, το καλλίτερο, τέλος πάντων, από
ό,τι υπήρχε στο ξενοδοκείο.

Μέσα στην άνησυχία που προκάλεσαν
οι φωνές του, ο Φλοριμούν γύρισε και τον
κύτταξε με θυμό.

Η ήμερα εκείνη υπήρχε απειλητικά
φτωχή για τον «Καθηγητή της ξιφασκίας».
Τα χαρτιά εκείνο το βράδυ είχαν πάει
άκρη, και η στιγμή εκείνη ήταν αφρη-
μασία που του είχε προκαλέσει η τα-
ραχώδης είσοδος του κομφουσιμένου νεα-
ρού έγινε αλτία να χάρη ο καθηγητής έ-
να αρκετά μεγάλο ποσόν. Από όλα τα
ήσαν υπεραρκετά. Για να τον εκνευρί-
σουν. Ο νεοφίλος, που είχε αυτοπα-
ρουσιασθεί ως Ντυμάσκ, νόμιζε ότι ο ρό-
λος του απαιτούσε, μεταξύ άλλων, να
μην άσπρη απειράκι έμμορφη γυναίκα.
Και η μικρούλα Πακτόν του ξενοδοκείου,
με τα παικνιδιάρικα μάτια της, τα κόκκι-
να χείλια της, το καλοκαμμένο σπι-
θάκι της και την Παριζιάνικη άνασκη-
μένη μυτιτιά της, έρχετο ξαφνικά το
μυρταίο του νεαρού Ντυμάσκ περασμέ-
νο γύρω από τη μέση της και τα δάκτυ-
λά του κάτω από το πηγούνι της.

—Άγανη μου όρκίζομαι στο θεό ότι εί-
ναι άμαρτία να μένεις ο' ένα έπαρξια-
κό ξενοδοκείο. Όρκίζομαι στον θεό ότι
η θέσις σου θάταν στο Παλάι Φουανιάλ.

Και πρόσθεσε με πρίγκηπική καταδε-
κτικότητα:

—Όρκίζομαι στον θεό ότι πρέπει να
με περιμένεις!

Και κατά τον καλλίτερο, όπως νόμιζε,
τρόπον, ετοποθέτησε τα χείλη του επά-
νω στα κόκκινα χείλια της μικρού-
λας.

Η Πακτόν ήξερε καλά τη δουλειά της.
Χωρίς να δείξει ούτε δυσφορία ούτε
και χαρά, δοκίμασε να του ξεφύγει, άλ-

λά εκείνος την συνεκράτησε.

Ο δόρυς που έγινε προκάλεσε την

προσοχή του Φλοριμούν.

—Α' τον άνοιξη, είπε δυνατά.

—Ο Ντυμάσκ γύρισε και τον κύτταξε.

—Σε μένα μιλάστε, κύριε, έτσι;

—Αφήστε το κορίτσι ήσυχο!

—Και ποιός είσθε σεις που διατάσσετε;

—Η νέα ξεγλύστρισε, άλλ' ο Φλοριμούν

εσκόπησε κι έμεινε στον ξένο με προσ-
δωλτικά λόγια. Ο ξένος τότε άσπεσε να

τον παρσούρη ο θυμός του και χασού-
ρισε το πρόσωπο του Φλοριμούν. Ο κα-

θηγητής αναποδογύρισε την καρέκλαν

του από την βία του να σπκωθεί, και οι

φίλοι του σπκώθηκαν μαζί του για να

τον έμποδίσουν. Και τον έμποδισαν μόν

να ανταποδώσει την διασπραγία, άλλ' έ-

κείνο που έκανε ήταν πολύ χειρότερον.

—Τό μέλημα άπαιτεί πληρωμή, νομίζω,

είπε. Ντεζορντιέν, κάνετε μου την τιμή

να ετοιμάσετε μία συνάντησι στος ότις

το πρσί στο Πρέ-ώ-Σέδρ. Τό μήκος του

ξιφους μου είναι είκοσι πέντε ίντσών.

Έκανε μίαν ψυχράν υπόκλησιον και έ-

φυγε με ύψος άζοιρηπείας, αφήνοντας

την απειλήσιον μέσα στην καρδιά του

Παρισιού, που είχε βρεθεί ξαφνικά μπλε-

γμένος σε μονομαχίαν. Σκεπτόμενος δ-

μως ότι ο αντίπαλός του, όπως έπαρξια-

της, θα είχε κατά πολύ μικρότερα ίκα-

νόπια από την λίγη που είχε αυτός ο

ίδιος στην ξιφασκίαν, ο Ντυμάσκ ξανα-

βρήκε το θάρρος του και υπερίπριξε τον

ρόλον του ως τομπραβού. Άλλ' όταν τον

έπληρωσαν ότι εκείνος τον όποιον

προσέβαλε ήταν καθηγητής της ξιφα-

σκίας, ένοιωσε ότι το φαγητό που είχε

φάγει περνώντας απ' την Επερνέυ του

εδάρισε το στομάχι. Έγινε κάτωχρος

και γούρλωσε τα μάτια, ενώ το θριαμ-

βευτικό ύψος του έθευε όπως φεύγη

ο άερας, μέσα από ένα τρυμημένο μπλ-
λόνι.

—Καθηγητής της ξιφασκίας; Μά... Θεέ

τών Θεών!... δεν μπορεί κανείς να μο-

νομαχήσει με έναν καθηγητή της ξιφα-

σκίας!

—Όριμαίνως, δεν είναι φρόνιμον πρά-

γμα, παρεξέχθι ο φαρμακοποιός. Άλλα

δεν είναι επίσης και φρόνιμο να τον ρα-
πίζει κανείς έναν καθηγητή της ξιφα-

σκίας.

Ο Ντεζορντιέν, μολαταύτα, άπεδείχθη

άνθρωπος ψυχραιμίας και πρακτικός.

—Φαντάζομαι, κύριε, ότι έχετε κάποιο

φιλό για να συνεννοηθεί μαζί μου σκετι-

κώς με τη μονομαχία...

—Μά... Μά...

Ο κ. Ντυμάσκ έδωτασε και έρώτησε

τελικώς:

—Πού κάθεται, αυτός ο κύριος ντ'ε

Γκαλέτ;

—Ένας υπάλληλος του ξενοδοκείου ώ-

δήγησε τον κύριο Ντυμάσκ στο παλαιό

σπίτι, πίσω από την Μπτρόπολι, όπου ο

Φλοριμούν ζούσε και δίδασκε την τέχνην

που δεν γνώριζε ούτε ο ίδιος.

Η υποδοχή που του έκανε ο Φλοριμούν

δεν ήταν καθόλου ένθαρρυντική.

—Κύριε, αυτό είναι αντικανονικότα-

το!!

—Κύ... κύριε, έτραύλισε ο Ντυμάσκ.

Υ-
πό όμαλα συνθήκας... Άλλα η τωρινές

είναι έντελως εξαιρετικές. Δεν ήξερα

πώς είσθε καθηγητής της ξιφασκίας.

—Α! πρέπει λοιπόν να φορώ πινακί-

δα στο στήθος, για να ειδοποιούνται οι

αυθάδεις!...

Κοιμήθ' όμως προσβολή δεν ήμπορού-

σε πιά να έξερεθαι τον νεαρό Παριού.

Τού έδωλασε ότι έπληνε εκεί να ζη-

τήση συγγνώμην, άλλ' ο κ. καθηγητής

Φλοριμούν. Τό γεγονός ότι ο καθηγητής

δασκάνουσε τώρα πολύ περισσότερο χρί-

ματα δεν τού έδωζε σε ύπονοις. Τό

άπειδον σε μία βελτιωσι των έργωνών

του.

Ότε τις τούς έπροκάλεσε καμμία έντύ-

πνοι ή άλλαγή της περιβολής του Φλο-

ριμούν, ο όποιος έντ' άλλοτε φορούσε πάν-

τοτε τό παλιό έστω άλλα έπίσημο ένδυ-

μα του διδασκάλου και έφερε πάντα έ-

φους, ντυνόταν τώρα σαν ένας άσπας.

Οι ύπονοις των δ' ένγεννιόνταν ίσως

αν τα θύματα του Φλοριμούν βάδιζαν

με λιγώτερη προθυμία προς την παιδα.

Ι-
κανός όμως να κρίνη τους άνηθώτους

του, ο καθηγητής έριχνε τα δίκτυα του

μόνον σε αυθάδεις και θραουδείλους τύ-

πους, σαν τον Ντυμάσκ, και δεν βιάζε

ποτέ τα πράγματα, αφήνοντας πάντοτε

στο θύμα να διαπραχθή το άνεπαρόνθι-

μο σφάλμα του ραπιστάτος.

Τέτοιον όμως τύπον, θέδαια, δεν ήταν

δυνατόν να βρίσκωνται εύκολα. Είναι

γεγονός ότι ο μέσος όρος των προκλή-

σεων δεν υπερέχει ποτέ τις δύο ή τρεις

τόν μίνας, και άρχικως ο Φλοριμούν ήταν

κατενθωμένος. Τρώοντας όμως έρ-
χεται ή όρεξις, όπως λέει ή παροιμία.

Έτσι και ο Φλοριμούν άρχισε σιγά-σιγά

να γίνεται άκόρταγος, και να λαμβάνη

λιγώτερες προσυλάξεις.

Όλα έπληγαν καλά γι' αυτόν έως το

φθινόπωρόν έκεινο θράδυ, που ένας

φεγγαροπρόδρομος, φαινομενικώς φίλος

και άγαθός άνθρωπος κατέλυσε στο

ξενοδοκείον («Τό μοσχαίρι του γάλα-

κτος») και παρήγγειλε χωρίς δόρυδο το

δείπνον του, ένα μπουκάλι κρασί και έ-

να κρεβάτι για την νύκτα.

Τό βλέμμα του, που ήταν τώρα πολύ

ζωηρότερον, έκανε τον γύρον του δωμα-

τίου, διεπίστωσε την έλλειψιν επίπλων,

είδε τις πανοπλίες που κρεμόνταν στον

τοιχόν και τις γραμμές που ήταν χαρυν-

μένες με κιμωλία στο πάπεδο. Χαμνέ-
λασε.

—Και αυτή εδώ, φυσικά, είναι η αίθου-

σα διδασκαλίας. Καταλαβαίνω. Καταλα-

βαίνω. Τότε τα πράγματα τακτοποιούνται

μόνα τω... Όρθωσε το σόμα του και έ-

κανε μία υπόκλησι.

—Συγχωρέστε με για την περιττή έ-

νόκλησι. Όπως είπαμε, θα συναντηθώ-

με αύριο στις όκτώ, στο Πρέ-ώ-Σέδρ.

Για πρώτη φορά σε τέτοιες συναντή-

σεις ο Φλοριμούν ήταν εκείνος που απο-

γοιυποβήθηκε. Έδωλε το χέρι στον ώμο

του άλλου.

—Μία στιγμή, κύριε Μυστηριώδη. Τι δι-

άβολο έννοιεσι ότι («τα πράγματα τακτο-

ποιούνται μόνα τω»);

Τα μάτια του φεγγαροειδούς προσώ-

που ανοιγόκλεισαν με εύχαριστοισιν.

—Για μένα, όπως και για σας κύριε,

μία μονομαχία με άλλον πολλόν κι έγώ,

βλέπετε, καθηγητής της ξιφασκίας. Έφ'

όσον όμως είμεθα συνάδελφοι, δεν έ-

χομω να φοβόμαστε καμμίαν τιμωρία εκ

μέρους του γύρου.

Ο Φλοριμούν ένοιωσε μίαν άνατριχίλαν

εις την σπονδυλικήν στήλην. Ός ξιφο-

μάχος ήξερε ότι δεν έζιζε τίποτα. Έ-

κώταξε προσεκτικώτερα τον φεγγαρο-

πρόσωπον ξένον, τον όποιον είχε πα-

ρεβλήσει τόσο πολύ. Και τότε μόνον

διεπίστωσε ότι, αντίθετος προς τό πλα-

δαρόν πρόσωπον του, ο ξένος είχε κα-

λοκαμωμένον στήθος, πλατείς ώμους,

μεγάλα χέρια και πολύ εύκλινη πόδια.

—Είστε κι' εσείς καθηγητής της ξιφα-

σκίας; έπανέλαθε με ύψος ήλιθιου.

—Απολύτως, άπνιπτος ο άλλος. Όνο-

μας δεν έχετε καν την εύγένειαν να

μού ζητήσετε συγγνώμην.

—Είστε... είστε τρομερά άγενής, πα-

ρετήρισε ο άλλος.

Αν δεν σας άρέσει ο τόνος μου, έ-

χετε τό φάρμακό σας, κύριε, άπνιπτος

ξήρα ο Φλοριμούν.

Τα μάτια του φεγγαροειδούς προσώ-

που έφανέρωσαν μεγαλειότερα ακόμη κα-

τάπληξι.

—Διερωτώμαι αν προσπαθήτε να με

προκαλέσετε εκ προθέσεως.

Ο Φλοριμούν γέλασε.

—Φαντάζεστε ότι θάξανα τον καιρό

μου;... Γνωρίζω τους δειλούς εκ πρώ-

της όψεως.

—Α, αυτό πάει καλά. Ό, ναι, πάρα

πολύ. Δεν πιστεύω να έχετε την απαί-

τητα να το άνεχθώ;

Η συζητήσις εξέτραχύνη, άντιπλήγν-

σαν κι' άλλα προσδωλτικά λόγια κι' ο ξέ-

νος σπκώθηκε όρθιος.

—Εσείς, κύριε, είπε στους παρακαθη-

μένους, είσθε μάρτυρες της χονδρε-

δους προσβολής την όποιαν μου έκανε

ο πιστοτέριος αυτών και...

—Ο θανάτος σας δεν θα άποτελού-

σε τόσο μεγάλην καταστροφή.

Κάτωχρος, άπειλισμένος, τρομοκρατη-

μένος, ο Φλοριμούν εκύτταξε τον συνο-

μητιπνί του, του όποιου τό παρ όλνιου

μαςόμαι Ντανέ.

—Ντανέ ; έτραύλισε ο Φλοριμούν. "Ο-
χι... όχι θέδαια... Γκυγιώμ Ντανέ;

Ο ξένος έκανε μίαν τέλειαν υπόκλη-

σιν, χαρκαριστικήν του έφομάκου.

—Ο ίδιος. Είς τας διατάγας σας. Βλέ-

πω ότι έχετε άκούσει τό όνομά μου. Ί-

σως μάλιστα να έχετε διαβάσει τό βί-

βλίό μου... Λοιπόν, αύριο στάς όκτώ, α-

γαπήτε συνάδελφε.

—Μά... μία στιγμή, διδάσκαλέ μου!

—Ναι;

Ο άλλος εστάθηκε πάλιν με άνασπ-

κωμένα τα φρύδια.

—Δέν... δέν τό ήξερα...

Ο Φλοριμούν ήκουσε την ίδικην του

ειρωνικήν φράσιν να θγαινη από τό στό-

μα του άλλου.

—Α! πρέπει λοιπόν να φέρω πινακί-

δα στο στήθος, με τό όνομα Γκυγιώμ

Ντανέ, για να ειδοποιών έναν αυθάδη

επαρκήτως μικρό - καθηγητή!

ΟΤΑΝ Η ΦΥΣΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΗ

ΟΙ "ΑΝΘΡΩΠΟΙ - ΟΥΡΑΝΟΞΥΣΤΕΣ",

Τὸ φαινόμενον τοῦ ὑπερβολικοῦ ὕψους.— Ἡ πανύψηλη Μεξικανὶς.— Ὁ ἄνθρωπος ποὺ θάβηκεν ἐν τῷ ταβάνι.— Ὁ ὑπάλληλος-σκάλα ραφιδῶν.—

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἡ φύσις ἐδημιούργησε καὶ δημιούργει θαύματα τὰ ὁποῖα καταπλήσσουν τὸν κόσμον. Ἐδημιούργησε ὅμως καὶ ἀτέλειες ποὺ ἀσφαλὲς ἀντικείμενα πολλὴν στὴ φήμη τῆς τελευτητικῆς τῆς. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰς τις ἀτέλειες, μιά ἀπὸ τις πὺ ἀξιοπεριέργως εἶναι καὶ τὸ ὑπερβολικὸ ἢ ἐλαχιστὸ ὕψος ποὺ ἐδώρισε σὲ μερικοὺς ἀνθρώπους, κάνοντας τοὺς τὸσο διαφορετικοὺς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὥστε ν' ἀποτελοῦν φαινόμενα, καὶ νὰ συναντοῦν μεγάλες δυσκολίες σ' ἄλλες σχεδὸν τις ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς τῶν.

Ἐδυοῖς, οἱ ἀνωμαλίες αὐτῆς τῆς φύσεως εἶναι τόσο σπάνιες, γι' αὐτὸν ἀκριβὲς τὸν λόγον τὶς ὀνομάζουμε καὶ φαινόμενα καὶ μὰς προκαλοῦν τὴν περιέργειαν.

Γιὰ τοὺς νάνους, δὲ μιλῶμεν μὲν ἄλλη φορά καὶ διὰ διηγήσαμε πολλάκις ἐνδιαφέροντα ἐπεισόδια τους. Σήμερον παρουσιάζουμε στοὺς ἀναγνώστες μας μερικοὺς ἀνθρώπους - οὐρανοξύστες διὰ τὸν ὕψος τους μεταξὺ ἐκείνων ποὺ σχεδὸν δὲν φοβούνη νὰ ἔχουν ἀντίπαλον ἐν τῷ κόσμῳ ὀλόκληρον!

Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ δεσποινὶς Καρολίνα Μπάσκον, μιά μεξικανὶς, ποὺ μόλις ἔχει συμπληρώσει τὰ ἑκατὸν ὀκτὼ τῆς χρονία, ἀλλὰ ποὺ ἔχει... συμπληρώσει τὰ 5 μ' ἕως 32 ἑκατοστά εἰς ὕψος! Ἡ νέα αὕτη, τὸν Αὐγούστου τοῦ 1936 ἐξῆυξε 142 κιλά κι' ἐπειδὴ τόσο τὸ βάρος ὡς καὶ τὸ ὕψος τῆς, εἶχαν τῶσαν ὡς ἀποφασιστὴν καὶ ἐπὶ κλίμακῃ τῆς Νέας Υόρκης γιὰ νὰ ὑποβληθῇ σὲ μιά βεβαίωση ποὺ θὰ σταματοῦσε τὶς δύο αὐτὰς ἐξαιρετικὰς τάσεις. Ἡ θεραπεία ὅμως, ὅχι μόνον δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ ἐσχάρισε στὴν Καρολίνα ἄλλα 20 κιλά βάρους καὶ 12 ἑκατοστά ὕψους. Ἡ φωτογραφία ποὺ παραβέβαιμε, παρουσιάζει αὐτὴ τὴν ἀρσενικὴ γυναῖκα σὲ μιά στιγμὴν ποὺ δοκιμάζει ἕνα κανονικὸν τῆς φόρμα, γιατί ἐκεῖνα ποὺ εἶχε πρὶν ὑποστῇ τὴν θεραπεία στὴν κινικὴ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ φορέσῃ, γιατί τῆς εἶναι πολλὰ κοντὰ καὶ στενά.

Πρὸ μηνὸς περίπου, ἕνας δημοσιογράφος ἐπέτυχε μιά συνέντευξιν μ' αὐτὴν τὴν νεα-οὐρανοξύστη, στὴ Ν. Υόρκη. Ἡ δυστυχισμένη ὅμως κοπέλα, νιώθοντας ὅτι ἦταν ἀντικείμενον περιεργείας, ἐξέσπασε σὲ κλάματα.

—Τι θέλετε ἀπὸ μένα; ρώτησε τὸν δημοσιογράφον. Δὲν τρέπωθε νὰ κάνετε περισσότερο σκοτεινὴν τὴν ἀτυχία μου; Εἶπα: κακό!... κακό!

Ὁ δημοσιογράφος ἀπεοῦρησε μὲ μετὰ ἀλ' ὑψηλὴν φωνὴν πλάμα, πόσο δὲ ὑπέφερε!... Ἀλλὰ ἡ λύπη αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀσυνέστη.

Στὴν ἴδια κλινικὴ ὁ δημοσιογράφος ἐγνώρισε ἕναν ἄλλον «ἀνθρώπου-οὐρανοξύστη» ποὺ εὕρισκετο κι' αὐτὸς ἐκεῖ γιὰ ν' ἀδυνατήσῃ καὶ νὰ σταματήσῃ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σώματός του.

—Ὀνομάζεται Γιόχαν Ἀσεν, τοῦ ἐξήγησε ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς. Γεννῆ-

θηκε στὸ Λὸς Ἀντζελες. Τὸ ὕψος του εἶναι 2 μ., καὶ 60 κιλά μόλις συνεπλήρωσε τὰ 26 χρονία του. Πρὸ τεσσάρων μηνὸν ἐξῆυξε 207 κιλά, ἀλλὰ τώρα τὸ βάρος του λιγώστεψε καὶ ζυγίζει μόλις 165 κιλά.

Τὸ δοῦμάκι τοῦ γίγαντος ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ συνειθισμένα τῆς κλινικῆς ἀλλὰ τὸ κρεβάτι του ἔπαινε ὅλη σχεδὸν τὴ μιά πλευρὰ τοῦ τοῦχου.

—Τί κρεβάτάκι!

—Ναί—εἶπεν ὁ διευθυντὴς—τὸ κρεβάτι αὐτὸ τὸ παραγγέλλανε ἐιδικῶς γιὰ τὸν Γιόχαν.

—Ποῦ βρίσκεται τώρα; Γυρίζε 180° κι' ἐκεῖ... Δὲν μπορεῖ νὰ ἐρῇ πούθεν! ἤσυχαι. Ἄ... νὰ τὸν ἐκεῖ στὸ βάθος τοῦ κήπου, στὸ περίπτερον.

Τὸν πλησίασαν. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος τόσο ὑψηλὸς ὥστε θάλεγε κανεῖς, γιὰ τὸ κεφάλι του ἀκούμποσε στὸ ταβάνι. Ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς καρδίας του γιατί, τὴ στιγμὴν ἐκείνη, μάταια προσπαθοῦσε μιά νοσοκόμα νὰ τὸν φθάσῃ γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ πῇ τὸ φάρμακόν του. Τὸν φωτογράφησε σ' αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ στιγμὴν ποὺ ἐλέπετε.

Ἀλθιθὸν σκίατρο, εἶναι ὁ Λονδρέζος Τεστέρ Κάς. Τὸ ἀνάστημά του ὑπερβαίνει τὰ 2,50 μέτρα. Εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐξυπνός, ἀλλὰ ὑγιεινόςτος καὶ γυρίζει τὸν κόσμον κάνοντας «νούμερα» σὲ διάφορα ἵπποδρόμια, ὅπου κερδίζει ἀρκετὰ χρήματα ἐκμεταλλευόμενος τὴν περιέργειαν τοῦ κόσμου. Τελευταίως προσελήφθη σ' ἕνα κοτοπωλεῖο τοῦ Ρίο Ἰανέιρο ὡς ὑπάλληλος καὶ συντεταγμένος γιὰ νὰ προσελκύσῃ πελατεία καὶ νὰ δώσῃ κέρδη στὴν ἐπιχείρησιν ποὺ ἦταν ἐτοιμὴ νὰ χρεοκοπήσῃ.

Ἡ ἐξυπνὴ ἰδέα τοῦ καταστηματοῦρχου ἐπέτυχε ὑπεράνω κάθε προσδοκίας, ἡ κομπολημνία ποὺ ἔχει καθημερινῶς τὸ κατάστημα, ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ «ἀνθρώπου-οὐρανοξύστου», ὁ ὁποῖος μπορεῖ καὶ θάβηκε μπουκαλάκι ὅπου κι' ἂν βρίσκωνται, ἀκόμη καὶ στὰ πιάτα ἡ φάει, ἀφίνει ἐξαιρετικὰ κέρδη.

Ἐνας ἄλλος γίγας ἡ «ἀνθρώπου-οὐρανοξύστη» εἶναι ὁ γνωστός πυγμαῖος Λέων Κέλστέλλ, ἀπὸ τὴ Βαρσοβία. Εἶναι μόλις 24 χρονῖον καὶ ἔχει ἀνάστημα 2,40 καὶ βάρους 138 κιλά.

Ἐνας «ὕψηλότερος» ποὺ ὑπόσχεται νὰ ψηλώσῃ ἀκόμη εἶναι ὁ γνωστός Ρομπέρτ Βαντόθ, ἕνας νεαρός μόλις 16 καὶ 14 χρονῖον ἦταν 2,10. Τώρα ποὺ εἶναι 16 ζυγίζει 120 κιλά καὶ ἀνέχεται ἀκόμη 25 πόντους δηλαδὴ εἶναι 2,35 μέτρα!

Ὡς τὰ 25 χρονία ποὺ πρέπει νὰ ψηλώσῃ, ἂν διατηρήσῃ τὴν ἀνάλογίαν αὐτῇ, θὰ γίγῃ ὁ ὑψηλότερος ἄνθρωπος ὅχι μόνον τοῦ σημερινοῦ κόσμου ἀλλὰ καὶ τῶν αἰώνων! Γιατί θὰ ἔχει ὕψος 3,48 μέτρα!

Αὐτὸς δὲ εἶναι λοιπὸν «πραγματικὸς ἀνθρώπου-οὐρανοξύστης» Ἐπὶ τοῦ π

ρόντος παρακολουθεῖ μαθήματα σὲ μιά ἐμπορικὴ σχολὴ ὅχι ὅμως ἀπὸ τὸ θρανίον, ὅπου καθοῦνται οἱ ἄλλοι συμμαθηταὶ του, ἀλλὰ ἀπὸ μιά εἰδικὴ καρέκλα, γιατί εἶναι ἀδύνατον νὰ καθίσῃ στὶς συνειθισμένους κι' οὐτε μπορεῖ νὰ ἐξικονομήσῃ πούθεν ἀλλοῦ τὰ πόδια του, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν διάδρομον τῆς αἰθούσης.

Περὶ τῆς γιγάντιας ὅμως αὐτῆς διαστάσεως του, ἡ νοσηρὸς τοῦ εἶναι ἐντελὴς σύμφωνη μὲ τὴν παιδικὴ του ηλικία καὶ εἶναι πραγματικὴ ἀπόλαυσις νὰ τὸν βλέπει κανεῖς νὰ παίζει βόλους, τυφλόμυια καὶ φιγούρες μὲ τοὺς συμμαθητοὺς του.

Ἐκτὸς τῶν συγχρόνων «ἀνθρώπων-οὐρανοξύστων», ἡ ἱστορία ἀναφέρει καὶ πολλοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τῶν ὁποίων τὸ ἐξαιρετικὸν ἀνάστημα τοὺς ἔκανε ονομαστοὺς στὰ χρόνια ποὺ ἐζησαν.

Ἀν ἐξαιρετικῶς ὠριμένους ἡρώας τῆς ἀρχαιότητος καὶ τῶν μεσαιωνικῶν χρόνων, οἱ ὁποῖοι εἶναι περισσότερο γνωστοὶ γιὰ τοὺς ῥωμικοὺς ἀθλοὺς τὸν παρὰ γιὰ τὸ γιγαντιαῖον ἀνάστημά τὸν μόνον ἀκόμη ἀρκετοὶ ἄλλοι «ἀνθρώποι-οὐρανοξύστες», ποὺ μοινοῦντο εἶναι ἀνὰ σὲ δὲν ἀνίσταται, ἐν τούτοις, στὴν ἐποχὴ τῶν ἀπαιχτοῦσαν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινού. Στὰ ἀρχαῖα τοῦ Δημοκρατείου τῶν Παρθίων ὑπάρχει ἡ αἰτήσις κάποιου Ἀρμενίου Ἀγκομὴ Σιρινιά, ὁ ὁποῖος ζήτησε ἀπὸ τὸν δήμαρχον νὰ διορίσῃ φανοκόρος τῶν Παρθίων, ἰσχυρίζομενος, εἶναι εἰς ὁ ὅμως ἐνδεχόμενος γι' αὐτὴν τὴν ὑπερβολήν.

Ἡ αἰτήσις ἔχει ἡμερομηνίαν 15 Νοεμβρίου 1678 καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων προσόντων του ποὺ παρατάσσει ὁ ὑποψήφιος φανοκόρος εἶναι καὶ τὸ ὅτι θὰ ἐκτελεῖ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀνάμματος τῶν φωτῶν ταχυτέρως ἀπὸ κάθε ἄλλον, διότι δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ χρησιμοποιοῖ κλίμακα διὰ νὰ φθάσῃ σὲ ὕψος τῶν φαναριῶν.

Τὸ ἀνάστημά του, ὅπως λέγει, ἦτο 2 μέτρα καὶ ἐξήντα ἑκατοστά, ὅταν δὲ σηκώσῃ τὸ χεῖρ του ἡμπορεῖ νὰ φθάσῃ σὲ ὕψος τῶν μετῶν καὶ σαράντα ἑκατοστῶν, ὅση ἀκριβῶς εἶναι ἡ ἀπόστασις ποὺ ἀπέχουν ἀπὸ τὸ ἔδαρος τὰ φανάρια τῶν δρόμων.

Τὸ ἐπιχείρημα εἶναι βέβαια πειστικώτατον καὶ θὰ ἔπρεπε ὁ ἀρμένιος γίγας νὰ ἐπιτύχωνε τὴν θέσιν ποὺ ζητοῦσε. Δυστυχῶς ὅμως, φαίνεται, ὅτι ἡ ὁ τότε διμαρχος εἶχε ἀντίθετη γνώμη, ἡ δὲ ἄλλαι αἰθεσίες ἦσαν κατελημμέναι, ἀπὸ ἄλλους. Γιατὶ ἄλλοιὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ ἡ λέξις «ὄχι», ἡ ὁποία εἶναι σημαντικὴν στὸν περιβόητον τῆς αἰτήσεως. Ἐξαιρετικῶς ἐπίσης ἀναστήματος ἦταν ἐπίσης καὶ ἕνας ἄλλος ἀπὸ τὸ Ταγκάλ, ὁ ὁποῖος ὑπερήκοος ἐπὶ χρόνῳ δὲ ἐνύοχος εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ σουλτάνου Μουράτ τοῦ Β'.

Ὁ Μωχάμετ Τζελαλεντίν, αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομά του, εἶχε ἀνάστημα δύο μέτρων καὶ σαράντα ὀκτὼ ἑκατοστῶν, ἐξῆς δὲ ἑκατὸν ὀγδόντα ὀκτὼ.

Ἀπὸ τὸ ὕψος καὶ τὸ βάρος του ἡμπορεῖ εὐκόλα νὰ σχηματίσῃ κανεῖς μιά ἰδέαν γιὰ τὸν ὄγκον του.

Ὁ Τζελαλεντίν εἶχε κατορθώσει νὰ κερδίσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ κυρίου του καὶ κατόπιν σειρὰς ραδιοεργασιῶν κατάρθωσε νὰ ἐξοντώσῃ τὸν ἀρχιευνοῦχον του χαρμιμὸ καὶ νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν του.

Δυστυχῶς ὅμως γι' αὐτὸν δὲν ἐπρόκειτο νὰ χαρῇ γιὰ πολὺ διάστημα τὸ ἀξίωμα αὐτό. Λίγο καιρὸ μετὰ τὸν διορισμόν του ὡς ἀρχιευνοῦχου ἀνεμίσχθη σὲ μιά συνωμοσίαν κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ σουλτάνου καὶ ἐστάλῃ νὰ χρησιμοποιεῖται ὡς τροφὴ στὰ φάκια τοῦ Βοσπόρου

Γιὰ πολλοὺς ἄλλους «ἀνθρώπους-οὐρανοξύστες» δὲν μποροῦσε νὰ μιλῇ κανεῖς, γιατί σχεδὸν ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς

σφαίρας μας ἔχουν καὶ τοὺς «ἀνθρώπους - φαινόμενα» τους, θὰ περιέγραφε ὅμως σχεδὸν τὰ ἴδια χαρακτηριστικὰ καὶ συνεισφέρει τὸ θέμα θὰ κατανοήσῃς ἀνιάρ.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἂς ἀφήσουμε τοὺς ἀναγνώστες μας νὰ σκεφθοῦν καὶ νὰ δώσουν μόνον τὴν ἀπάντησιν στὴν ἐρώτησιν ποὺ τοὺς λέμε νὰ κάνουν στὸν ἑαυτὸν τους: «Πῶς θὰ ζῶσας ἀν' ἡμεῖς ὑψηλὸς δύομιον μέτρα;»

Α. ΠΟΡΙΤΡΟ

ΑΠΟ ΤΑ ΚΩΜΙΚΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΑΓΕΛΑΔΑ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ

Ἡ σκηνὴ στὸ δικαστήριον κάποιας Τουρκικῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως. Ἐνῶν ὁ Παντελῆς Πατσός, δάσκαλος καὶ φάλης, ψηλός, ξηρός, μεσόκοπος. Ἐννομένη ἡ Ἀργυρὴ Πετρολαδῆ, κῆρα 35 χρονῶν, κοντὴ, παχιαία, ροδοκόκκινα καὶ ἔγχρους με κολιὰ πελώρια.

Πρόεδρος (στὸν ἐνῶντον). Τ' ὀνομά σου, τὴν ηλικία καὶ τὸ ἐπάγγελμα. Παντελῆς Πατσός, διδάσκαλος, ἱεροφάτης, 45 χρονῶν. Γεννήθηκε στὴν Καισάρεια, ἀνατράφηκα στὸ Ἰκόνιον, ἐπορεύσασα στὴν Προῦσσα, παντρεύθηκα ἐνταῦθα.

Πρόεδρος. Περιπτόν, δὲν εἶς ῥώπτος τ' ἄλλα. Τί ἔχεις ἐναντίον τῆς ἐννομένης;

Παντελῆς. Κύριε πρόεδρε, ἡ Ἀργυρὴ εἶναι φίλη μὲ τὴν γυναῖκα μου, συνδέονται ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων.

Πρόεδρος. Σύντομα, σύντομα, ἀφ' ὅπου τοὺς ὄνους.

Παντελῆς. Ἐνὰ βράδυ ἦρθε σὲ μένα καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ πῶ στὸ δικὸ πῆγ γιὰ νὰ τῆς διαβάσῃ καὶ νὰ τῆς ἐξηγήσῃ μερικὰ ἔγγραφα ποὺ μακαρίτη τοῦ συζύγου τῆς. Ἦταν μόλις δύο μέρες ποὺ εἶχε πεθάνει ὁ καίμενός. Εἶχε πνευματικὴ ἐξῆ ἀπὸ λόγου σας, κύριε πρόεδρε.

Πρόεδρος. Παρακάτω. Παντελῆς. Ἦταν λοιπὸν σὴν τῆς μοναχῆς. Ἡ γυναῖκα μου εἶχε τὰ παῖδά νὰ κοιμῶν. Σὰν με εἶδε ἡ Ἀργυρὴ ἐπείσε στὰ γόνατά μου καὶ καίονταν πῶς οἱ κουνιδιαὶ τῆς θὰ τῆς πάρουν τὴν μὴν περιουσία, ἡμεῖς, χωρῆς, ζῶντα νὰ, γιατί δὲν ἔχει παῖδά ἀπὸ τὸ μακαρίτη. Ὑστερὰ με τρόπο μου εἶπε: Ἄν' τὸ θεὸ νὰ τὸ ἔρῃ, κύρ Παντελῆ μου, πῆς μου τὴ νύμφην σου καὶ σὺ. Εἶσαι πατέρας ἐφτά παιδιῶν καὶ ἡ γυναῖκα σου καρτερὰς γέννη. Λοιπὸν σοὺ τάξω μὴν ἀγελάδα ἀνθὲς νὰ με βοηθήσῃς μαθὲς νὰ κῆνῃ κι' ἐγὼ ἕνα παιδί νὰ κληρονομήσω. Ἐγὼ ἀπὸ αὐριο θὰ πῶ πῶς εἶμαι ἔγγυος.

Πρόεδρος. Λοιπὸν; Παντελῆς. Λοιπὸν, κύρ πρόεδρε μου τί θέλετε νὰ κάνω; Ἀνθρώποι εἰμαστε, καρδιά ἔχουμε. Δὲν ζεῖται ποὺ θάκατονησῃ. Ὁδοῦνται τὰ χήρας καὶ τὰ ὀρφανὰ, λέει δὸς ὁ κόσμος. Βρεθῆκα στὴν ἀνάγκη νὰ τὴν βοηθήσῃς στὸ ὁκεῖν καὶ ἐγὼ ποὺ ἦσαν πιστὸς στὴ Μανόρα μου, τὴν ἄντα γυναικα (ἀκούεται τὸ κλάμμα τῆς Μανόρας ἀπὸ τὸ ἀκρασθῆναι). Ἐγὼν συνέννοος. Αὐτὴ ὅμως σήμερον δὲν ἐννοῖ νὰ μὴ δώσῃ τὴν ἀγελάδα. Αὐτὸ εἶναι τὸ παράνομόν μου.

Πρόεδρος. Κατηγοροῦμένη, τί ἔχεις νὰ πῇς;

Ἀργυρὴ (προκαίοντι ροδοκόκκιν). Ὁλ' αὐτὰ ποὺ λέει εἶναι ὠσὺ, κύρ πρόεδρε. Ἐγὼ στὴν ἀπελπισία μου πῆγα καὶ τὸν συμβουλεύθηκα καὶ τοῦ ὑποσέθηκα καὶ τὴν ἀγελάδα. Δὲ λέω ὅχι. Ἀλλὰ ὅσοι μου εἶπαν σὲν γειτονία πῶς ἡ γυναῖκα μου ἦταν ἀνέκαθεν ἔξελονα σμενὲ μὲ τὸν ἕναν καὶ μὲ τὸν ἄλλον καὶ πῶς τὰ παῖδά ποὺ ἔχει δὲν εἶναι δικὰ του. Κατὰλαδες, κύρ πρόεδρε μου. Τὴν ἄλλη μέρα, λοιπὸν κι' ἐγὼ γιὰ νὰ μὴ ἐκατὸ ποῖς ἐκατὸ βεβαιὰ πῶς θὰ κληρονομήσῃ πῆγα καὶ συμβουλεύθηκα τὸν Πανδρὸν τὸν κασπὶν, τὸν Γιώργον τὸν φουρνάρη, τὸν Ἀνέστη τὸν υπακόλη, τὸν γιὸ τῆς μαμῆς καὶ τὸν καφετζῆ τὸν Νῶντα. Αὐτοὺς σήμερον μοῦ ζητήσῃ νὰ ἀγελάδω γιὰ τὸν κόπο του. Μ' ἀφοῦ, κύρ πρόεδρε, με βοηθήσαντε τόσοι ἄλλοι; Νά, ἂν θέτε μπορεῖτε νὰ τοὺς φωνάζετε μπροστὰ μου καὶ νὰ τὸ ποῦνε με τὸ ἴδιο τοῦ στόμα.

Παντελῆς. Αὐτὰ τὰ λέει γιὰ νὰ δώσῃ τὴν ἀγελάδα. Εἶνε ψεύτρα.

Ἀργυρὴ. Τὴν κακὴ σου, παλῆν ἄκουε. Σοὺ τὴ χρωστῶ, μπρέ!...

Πρόεδρος. Σιωπῇ. Θὰ σὰς φυλάκισω!

Παντελῆς. Ἐγὼ ζητῶ τὸ δικόν μου, κύρ πρόεδρε. Μοῦ προσβάλλει τὴν ἀνδρική μου ἀξιοπρέπεια καὶ τὴν τιμὴ τῆς γυναικὸς μου. Πρέπει νὰ μ' ἀποζημιώσῃ.

Ἀργυρὴ. Θέλει νὰ φῇ τὸ δικόν μοῖς χήρας, κύρ πρόεδρε...

Γίνεται οὐσκεφὶς τὸν δικαστῶν.

Καταδικάζεται ἡ Ἀργυρὴ νὰ δώσῃ τὴν ἀγελάδα εἰς τὸν Παντελῆ μὲ τὴν ὑποχρέωσιν ἐκ μέρους του ἀφοῦ τὴν σφάξῃ νὰ στείλῃ ἀπὸ μιά ὁκτὸ κρέας στὸν Γιώργον, στὸν Πανδρὸν, στὸν Ἀνέστη, στὸν Νῶντα, στὸν γιὸ τῆς μαμῆς κι' ἕνα μπουτὶ στὸ συγγενό τῆς...

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΧΑΝΕΙ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ ΤΟ ΚΑΞΕΙ

ΤΑ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Ἡ ΜΙΑ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΑΦΗΤΗΣΙΣ

Εἶναι γνωστὸ ὅτι τὰ περισσότερα πολὺμα κοσμήματα ὑπῆρξαν μοῖρα γιὰ τοὺς κατοκούς των. Πολλὰς παραδόσεις ἀλλὰ καὶ γεγονότα μὲς πείθουν ὅτι ὁ ἀνθρώπος ποὺ εἶχε πὸν τὴν κυριότητα τοῦ σπάνιου καὶ μεγάλῃς ἀξίας κοσμήματος, πέρασε μιά ζῆλν περιπετειώδη, γεμάτη ἀγνῶνι καὶ κινδύνους καὶ τέλος ἔρθηκε τραγικὸν θάνατον.

Ἐνὰ λοιπὸν ἀπ' αὐτὰ τὰ μοῖρα ἡ καταραμένη κοσμήματα ἀντικε σήμερον στὴν Ἰνδὴν χορεύτρια καὶ μπαγιαντέρα ποὺ πλουσιωπότη μακαρίτη τοῦ Ἰνῶν. Τὸ κοσμήμα αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑκατὸ ὀκτὼ μεγάλα μαργαριτάρια καὶ ἄλλα ἑκατὸ ὀκτὼ μπιρλιάνια. Ἀνάμεσα στὶς πολυτίμες αὐτὰς πέτρες του κρύβει κάποιο μυστήριον. Ποιὶ; Ἄγνωστο. Τὸ μόνον γνωστὸν εἶναι ὅτι ὁποῖος κλέψῃ αὐτὸ τὸ κοσμήμα χάνει τὸ φῶς του!

Ἡ μπαγιαντέρα λοιπὸν αὐτὴ ποὺ ἔχει τὸ καταραμένο κοσμήμα βρίσκεται σήμερον στὸ Παρίσι.

Μιά τομὴρμ δημοσιογράφος ἀπεφάσισε νὰ συναντήσῃ αὐτὴν τὴν ἀνατολίτισσα μοῖρα γυναικα. Πῆγε σὸ σπῆτι τῆς καὶ μετὰ τὴν ἐπισκέψῃ του μὰς ἀφ' ὅπου:

«Χτύπησα τὴν πόρτα. Ἡ πόρτα ἀνοῖξε χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὸν παρειακὸν δόρυμὸν θύματος. Στάθηκα. Ἐνας φθόςος μ' ἔκαμνε νὰ σταθῶ στὸ κατὰφί τῆς πόρτας. —Ἐλάτε, ἀκούστικε μιά φωνὴ γυναικα, ἔλατε δεσποινὶς καὶ μὴν φοβείσθε. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα θρέσῃκα μπροστὰ στὴν χορεύτρια Μάνια Μάινον. Τὸ σκόφιστο ποὺ διστύει με ἡμυδοῖζε νὰ τὴν ἴδω κατὰ. Κάποιον θρόνον μεταξὺ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀκούστικε καὶ γιὰ μιά στιγμὴ εἶδα δρόμην μπροστὰ μου τὴν μπαγιαντέρα, ἡ ὁποία μ' ἔνα τὴν νεῖμα μ' ἔκαμνε νὰ τὴν ἀκούσθωμαι σ' ἕνα σαλὸν ἰνδικοῦ ρυθμοῦ. Παντοῦ φουουράζαν ἰνδικὰ μπιρλιάνια καὶ ἀγαλματάκια. Ὅλα ἦσαν συμβολικά καὶ μυστηριώδη ἔκει μένα. Γιὰ μιά στιγμὴ μὲ φάνηκε πῶς ἔλας ἐκεῖνος ὁ μικροσκοπικὸς θεοτέρας με κατατοῦσαν μὲ μισορὸν θάλασσαν. Ὑποκῆς κυττῶν γιὰ μένα ἡ Μάνια Μάινον με ζαναφωρε στὴν ἀνεπαισθησία καὶ στὸν σκοπὸν τῆς ἐπιπεπαισθητικῆς μου.

—Θέλετε νὰ μάθετε τὴν ἱστορία τοῦ κοσμήματος;

—Ναί, κυρία, ἀλλά...

—Σὰς καταλαβαίνω... Θέλετε νὰ σὰς ἀποκαλύψω τὸ μυστικὸν τοῦ κοσμήματος;

Γιὰ μιά στιγμὴ ἡ Μάνια Μάινον σκῆψῃς ὀρθία χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι. Στάθηκα γιὰ λίγη στιγμὴν κι' ὕστερα μοῦ εἶπε:

—Μὴν ἀπεληψίζεσθε, δὲ σὰς τὰ διηγῶν θὰ ἴδω.

Πῶς πρὸς τὸ μέρος μῆς μεγάλῃς ἀλγεωνῆς λάμπας, τὴν ἀναψῇ καὶ ζαναψῇ καὶ κόψῃσι πλάμι μου. Φωτισμένο τῶρα ἀπ' τὸ ἀπαλὸ φῶς τῆς λάμπας μοῦ καὶ δέλεω καλλίτερα τὸ πρόσωπόν με ἡμυδοῖζε τὸ καταραμένο κολλί. Εἶναι ἕνα λεπτὸ πρόσωπον με ἀδρὰ χαρακτηριστικά. Τὸ δερμα τῆς εἶναι ὁμοῖον καὶ μὲ μὴν ἐπιμέλεια πονηρῶν ὀφθαλμῶν. Δὲν ἔχει οὐτε τὸ παραμικρὸν ὀφθαλμῶν καὶ τὰ κατὰμυα μολαλὶα τῆς χωρὶς νὰ εἶναι πῆρτον ὡς τοὺς ὕστερα ἀπὸ μερικὰς μέρες κάποιας τῆς φλὸς ὀδηγούμενος ἀπὸ ἕνα ἀγοράκι καὶ τὸ κολλί. Τῆς τὸ ἔφερε πῶς ἕνας τυφλὸς ἀνδρας ὀδηγούμενος ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἀγοράκι.

Κατὰ τὴν διάστημα πάλι ἐνὸς δευτέρου μας ταξιδίου στὸ Σανταναν

—Δεν κρύνεις, αγάπη μου;—
—Έκείνη έκτυπε δυνατά τα πόδια της κάτω από την άπληστη:—
—Τι άνοστα! Ναι, με ρωτάς αν κρύβω ενώ βρίσκομαι κοντά σου! Γι' αυτό την πην άπειροσκηφία σου θα σου ά-
ζεις...

—Τι θα μου άξεις;—
—Ένα φίλι! Και τόν άγκάλιασε μ' όλη της τήν δύναμη. "Ύστερα τούς τούλες μία αιωνή. "Ήσαν να νουήσουν τήν αγάπη των. "Ύστερα έξηκολούθησαν τόν Λούου τους.

—Μικρή μου Λούου, τίς έλεγεν έ-
κείνος; Είπ' αλήθεια πως θα φύγης ά-
πόψε;—
Κι' έκείνη τού άπάντησε:
—Ναι, αλήθεια. Οι θαλίτσες μου εί-
ναι έτοιμες. Άυριο θα βρίσκωμαι στο Παρίσι... όλομόναχη σέ μία τόσο με-
γάλη πόλη!... Όλομόναχη, και θα είμαι μέ τούς δικούς μου... γιατί δεν θα είσαι σέ κοντά μου, Πασκάλ! Και θα είπης πολύ καιρό εδώ;—
—Όχι, αγάπη μου. Μόνον για λίγες ήμέρες κι' ύστερ' από τή Χριστούγεν-
να θα φύγω...

—Ναι, Πασκάλ! Και μου φαίνεται έμένα πως σ' εγγύρισα μόνον από χέρες, από σή-
μερα τού πρώτ, ενώ αναπόμιασε από μίνες. Πόσο σ' αγαπά, Πασκάλ. Έ-
σύ... θα μ' αγαπάς πάντα;—

—Πάντα. Στο διάστημα των τριών μηνών που θα λείψω άσέ σκέπτημαι, θα είσαι ή μόνον μου άποσκόλησις στίς ώρες τής αναπαύσεώς μου.

—Σέ σκέπτομαι κι' εγώ από τώρα. Σέ βλέπω μέσα στήν άπέραντη και ή-
λιόλουστη Άερική, τού Μορόκο, μέ τή λευκή και μουστρινιώδη σπιτιά...
Ενώ εγώ θα βρίσκομαι στο Παρίσι μέ τήν αιώνια θροή! Άλλά θάνα γλυ-
κειά ή άναμνή μου, θα περιμένω να έλθω τή Πάσχα, ή "Άνοιξις... ή ήμέ-
ρα τού γάμου μας...

—...—
—'Ο Πασκάλ άνατρίχισε:—
—Τι παράξενη ιδέα! Μα ού θ' άρ-
ρωστήσης από τόν φόβο σου. Μείνε
εδώ. Δέν θ' άρνήσω να ζανονυρίσω.

—'Η νέα όμως, μουσανικά κι' αυτή τώ-
ρα, φόρεσε τού μαντή της και τού με-
ρέ της...
—Θά έλθω μαζί σου! είπε.
—Όχι! Ξεφώνησε ο Πασκάλ σκεδόν
νευριασμένος. Δέν κάνει να έλθης
μαζί μου!...

—Γιατί;—
—'Ο Πασκάλ σήκωσε τούς ώμους.

—'Ετσι. Μα, αν έπιμένης, έλα. Άλ-
λά κάνει πολύ κρύο έξω. Καλλίτερα
θάνα να μέ περιμένης κοντά στο
τζάκι.

—Δέν κρύνω, μουρμούρισε ή Λού-
ου.
Και χωρίς να πη τίποτε περισσότε-
ρο, πήρε από τού χέρι τόν Πασκάλ και
τόν τράβηξε πρós τήν έξοδο.

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΝΩ ΧΤΥΠΟΥΣΑΝ ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

πών ήταν τόσο γελαστή! Ήταν μία
νέα όμορφη, γεμάτη υγεία και χαρά
ή Λούου. Μέσα στήν ψυχή της άνοιξε
μία μεγάλη αγάπη... Άλλά σ' ένα χω-
ριστικό σπιτάκι, στήν άκρη ενός κα-
τηγορικού δρόμου, μία άλλη κοπέλα
πέβαινε, μία άλλη νέα που ο Πα-
σκάλ τήν έλεγε Φελίς, δηλαδή 'Ευ-
τυχία!.

—'Η Φελίς Άντριέττα επανέλαβε στόν
Πασκάλ:—
—Σέ θέλει, σέ περιμένει. Είναι στή
τελευταία της. Πήγαινε άμέσως...—

—Ναι, θα πάω άλλη στιγμή!...
Μία φωνή διεκοψε τή φράση τού Πα-
σκάλ. Ήταν μία κραυγή τής Λούου:—
—Μ' άφου είναι τόσο άρρωστη. Πή-
γαινε!

—Δέν πειράζει, Λούου, θα πάω να
τήν ιδώ αύριο...—
—Μ' άφου σέ θέλει απόψε, Πασκάλ! Εί-
πε ή Λούου μ' άγνάνια.

—Μά γιατί έπιμένεις κι' εσύ; Θά
φύγης σέ λίγη ώρα και δέν θέλω να
χάσω ούτε πέντε λεπτά να σέ βλέπω.

—Σ' ευχαριστώ, αλλά γιά κείνην, τή
λίγα αυτά λεπτά τής ώρας αυτής μπο-
ρεί να είναι τή τελευταία της. Πή-
γαινε! Ή θα τού έχω χάρος σ' όλη μου
τή ζωή αν δέν πιάς τώρα στή νέα,
πού, πεθαίνοντας, θέλει να σέ ιδί
κοντά της.

—'Ο Πασκάλ πήρε μηχανικά τού παλτό
του.
—'Η Λούου τόν κούταζε μ' άπεληψία
και για μία στιγμή τόν έρωτισσε:—
—Θέλεις να έλθω κι' εγώ μαζί σου;—
—'Ο Πασκάλ άνατρίχισε:—
—Τι παράξενη ιδέα! Μα ού θ' άρ-
ρωστήσης από τόν φόβο σου. Μείνε
εδώ. Δέν θ' άρνήσω να ζανονυρίσω.

—'Η νέα όμως, μουσανικά κι' αυτή τώ-
ρα, φόρεσε τού μαντή της και τού με-
ρέ της...
—Θά έλθω μαζί σου! είπε.

—Όχι! Ξεφώνησε ο Πασκάλ σκεδόν
νευριασμένος. Δέν κάνει να έλθης
μαζί μου!...

—Γιατί;—
—'Ο Πασκάλ σήκωσε τούς ώμους.

—'Ετσι. Μα, αν έπιμένης, έλα. Άλ-
λά κάνει πολύ κρύο έξω. Καλλίτερα
θάνα να μέ περιμένης κοντά στο
τζάκι.

—Δέν κρύνω, μουρμούρισε ή Λού-
ου.
Και χωρίς να πη τίποτε περισσότε-
ρο, πήρε από τού χέρι τόν Πασκάλ και
τόν τράβηξε πρós τήν έξοδο.

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—Θυμάσαι, Πασκάλ; Πέруσι τήν ά-
νοιξη, όταν πηγαίναμε περίπατο στο
δουνό; Μ' άγκάλιαζες... τόσο δυνα-
τά... τόσο δυνατά... Κι' ένα θα σου
μυθώ φέρεσαι... Ένα στεφάνι από λου-
λούδια στή μαλλιά μου!...

—'Η Λούου, δέν μπορούσε πιά να ύ-
ποφέρει έκείνη τή θλιβερή ανάμνηση
τής έτοιμοθάνατης. Άνοιξε τήν πόρ-
τα και έφυγε. Ένα δυνατό κρύο τήν
έκανε να ανατρίχισα!... Ίσως τήν ή-
δια στιγμή τού κ' έβλεπε τού θανάτου να
άγκάλιαζε και τήν δυστυχισμένη Φε-
λίς...

—Απομακρύνθηκε. Και τρικλίζοντας
πήρε τόν ίδιο δρόμο τής επιστροφής.

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

κάτι άγριες χαράδρες...

Πόσο κουραστικός, αλήθεια, είναι
αυτός ο άδελφός της, να έπιμένη να
μιλή διαρκώς γιά τόν Πασκάλ! Δέν
καταλαβαίνει λοιπόν ότι αυτός ο κύ-
ριος δέν ενδιαφέρει πιά τή μικρή του
άδελφή;

Σάν ζανονυρίσε άπ' τήν έξοχή αυ-
τό τόν χειμώνα μέ ένα γερό θρογγί-
τη πού τόσο τήν εξασθένησε, είπε:

—"Όλα τελειώσαν!" Και χωρίς να
δώρη εξηγήσεις άπηγόρευσε κατηγο-
ρηματικά να τής μιλήσουν γιά τόν
Πασκάλ. Ήταν τόσο φανερό. Και έν
τούτοις ο άδελφός της έπέμενε, και
έπιπυκώς μάλιστα, μέ τή πρόκληση
πιά θα δοκιμάζε ένα μικρό αυτοκινη-
τάκι πού είχε αγοράσει, να τήν φέ-
ρη τήν Κυριακή αυτή τού Πάσχα στο
χωριό έκείνο.

—Όταν έφθασαν εκεί άνεκάλυψε κα-
τό τήν πύλη τού χάλασε κάποιο
μπουζί και πήγαν ως τού σπιτι τού μη-
χανικού. Ή Λούου άναστατώθηκε. "Ί-
σως έκείνος να έκανε τήν άσχημη
σκέψη να τής ζανανθυμίσω μ' αυτό τόν
χαμένο πής έρωτα, να τήν κάνει να
μετανιώσω μέ τή να ζανανθίσω τή με-
ρη έκείνη όπου επέρασε τόσο ευτυ-
χιώμενες στιγμές, να ζανανθίσω όλάν-
θρωπη τήν μαγευτική αυτή άνοιξη. Χα-
μένος κόπος! Ή καρδιά της ήταν
ναρκωμένη γιά πάντα, και ο κ. Πα-
σκάλ Μορέυ θα μπορούσε σ' όλη τού
τήν ζωή να φτιάχνει πελώριες γέφυ-
ρες εκεί κάτω στο Μορόκο ή στή Σε-

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

νεγάλη χωρίς αυτή να έπιθυμή τήν έ-
πιστροφή του! Ή θάλασσα, ή έρημος,
τά είκοσι έξη χιλιόμετρα τής γεφύ-
ρας, καθώς και όλες οι γέφυρες τού
κόσμου δέν θα ήσαν ίκανα να χωρί-
σουν δυο άρραβωνισμένους πού λα-
τρεύονται.

—Άλλά στο χωριό έκείνο, σ' έκείνο
τό νησάκι τής Γαλλίας, υπάρχει κά-
ποιο μικρό ειρηνικό σπιτάκι. Είναι τό
σπιτάκι τής Φελίς! Είναι τό άδιαι-
ραστο εμπόδιο! Είναι τό χάσμα πού
ψηφίρη ανάμεσα τούς και πού ο Πα-
σκάλ ποτέ δέν θα μπορούσε να γε-
φυρώσει κι' αν ήζυρε να φτιάχνει πε-
ρίφημες γέφυρες.

—Δέν είναι άπ' εδω...
Γιατί ο δρόμος αυτός είναι ρόζ. Εί-
ναι γεμάτος από ρόζ άνθισμένες κε-
ρασιές και διάφορα άλλα πολύχρωμα
ανθιστάκια.

—Ο δρόμος αυτός είναι γεμάτος ζωή,
γιατί έχει τό χρώμα τής σάρκας και
όχι τού άσπρου, τό χρώμα τών νεκρών.

Κοντά στο ζωνάρο ρόδινα χρώματα
αισθάνεται κανείς κάποια ένδωμηκη
φώνη να τού λέη:

—"Τραγούδα, κόρε, γέλα... κι' ά-
γάπα..."

—Ήταν τόσο όμορφη, τόσο πρωτοφα-
νή όλα, πού ή Λούου δέν μπορούσε
να άποσπασθί τού θέλματός της. Μία
φωνή έν τούτοις τήν έφερε στήν πραγ-
ματικότητα.

—Νά, πάλι, δεσποινίς, πού ζανανθί-
σαστε στό χωριό μας.

—Αναπήδησε! Ήταν κάποιος γέ-
ρος χωρικός, πού στήν αρχή δέν τόν
αγανώρισε. Άλλά γιά σάσου... Άυ-
τό τήν ζωή και άναδό πρόσωπο, αυ-
τά τή άσπρα μαλλιά, αυτά τή λυπημέ-

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

—...—

ΠΑΣΧΑ ΣΤΟΝ ΕΙΡΗΝΙΚΟ

—Γιατί κλαίς μικρούλα;
Το λεπτό ξανθό κεφαλάκι που ήταν κρυμμένο μέσα στο χέρι της νέας ση κώθηκε άποστομα. Τά γαλανά δακρυσμένα μάτια της κύτταζαν τόν Τόνυ Μόρισσον.

—Γιατί κλαίτε, δεσποινίς; ρώτησε ο Μόρισσον, μη τολμώντας να ξαναμιλήσει με τόση οικειότητα.

—Φύγετε, γιά όνομα του Θεού! ψιθύρισε η κοπέλλα.
Ο Τόνυ Μόρισσον δεν διάσθηκε καθόλου να υποκύψει. Νέος είκοσι έξι έτών, ευφραμένος για περιπέτειες, είχε έλθει στην Φονιάτζι, ένα από τα ώραιότερα νησιά του Κεντρικού Ειρηνικού Όκεανού, για να χορτάσει την δίψα του για ταξίδια, και όχι για να μείνει άπρακτος βλέποντας μία χαριτωμένη κοπέλλα να καθάει κοντά στην παραλία και να κλαίει.

Θάταν περίπου ή ώρα δέκα το πρωί. Ο λαμπρός ούρανος του Ειρηνικού, που δεν έχει στον κόσμο εφάμιλλο παρά μόνον το Άττικον στερέωμα, ήταν ολοκάθαρος γυαλιστερός σαν θάλασσα. Ο ήλιος χρώσιζε τις κορυφές της νήσου και ζέσταινε, χωρίς να ένοχλη, τους προνύμφες περιπατήτες.

Ο Τόνυ Μόρισσον είχε φθάσει πρό δύο ωρών με το «Πίσωσα», το πλοίο αυτό που έκτελε έδραία βρομολογία στα καλότερα νησιά του Κεντρικού Ειρηνικού. Είχε καταλάβει στο μοναδικό ξενοδοχείο της Φονιάτζι, και είχε τρέξει γρήγορα στην ανατολική πλευρά του νησιού, για ν' άναμνεύση τόν γλυκό και καθαρό άερα, για να ριχθεί με λαχτάρα μέσα στην ήσυχη θάλασσα.

Στο απόμερο εκείνο μέρος, είχε δη το τριχαριτωμένο κορίτσι που έκλαιε, με το πρόσωπο κρυμμένο ανάμεσα στα χέρια. Και τώρα το ίδιο εκείνο κορίτσι τόν παρακαλούσε να φύγει.

— Φύγετε! Σας ικετεύω! Θά μάς δούν!

—Ποιός;
—Η μητριά μου... Ο άρραβωνιαστικός μου...

—Μά γιατί; Είναι κοκό να μιλήσετε μ' έναν πατριώτη σας; Τόσο κακοί λοιπόν είνε οι δικοί σας;
—Φύγετε! Δεν ξέρετε... Δεν ξέρετε...

—Μά θέλω, να μάθω! είπε άποφασιστικά ο Τόνυ Μόρισσον. Θέλω να μάθω... και να σας βοηθήσω, άν μπορώ! Είναι ποτέ δυνατόν, κάτω άπ' ένα τόσο ώραίο ούρανό, σ' ένα τόσο ώραίο γαλάζιο, μπροστά στην υπέροχη αυτή θάλασσα, να κλαίτε—και να φύγω χωρίς να μάθω τί έχετε; Κυτάξτε! Τι άφρατα που είναι γύρω μας! Είστε τόσο νέα, τόσο... ώμορφη! Είστε γεννημένη για την ευτυχία! Και κλαίτε;

Είχε μάλιστα με εφάνικό πάθος, με θερμή πού τόν έδινε ή ελκυστική του. Η νέα είχε παύσει ά κλαίει και κύτταζε σι... μαν... έμ...

—Κλάι, γιατί μεθούριο θά παντρευθώ! είπε.

—Μεθούριο; Μεγάλη Πέμπτη; Πού άκούσθηκε να παντρευτεί κανείς Μεγάλη Πέμπτη;

—Θέλουν να με παντρεύουν πριν άπ' το Πάσχα. Είναι άπαράτητο για τά σχέδιά τους.

—Γιατί; Για πού λόγo πριν άπ' το Πάσχα;

—Γιατί τό Πάσχα, στας 9 το πρωί, γίνονται ένληκη και τότε δάχο δικαίωμα να άρνηθώ, σύμφωνα με τούς νόμους τών νησιών του Ειρηνικού. Ένψ τώρξ. Τώρα είμαι άνογκασμένη να υποκούσω στην μητριά μου.

—Και γιατί δεν φεύγετε; ρώτησε ο Τόνυ Μόρισσον.

—Νά φύγω; Νά πάω πού; Δεν ύπάρχει συγκίνηση. Το πλοίο που έρρίσκειται τώρα στο λιμάνι δά φύγη σε δύο ώρες. Και να θέλω δεν μπορώ να φύγω μ' αυτό. Η μητριά μου κι' ο άρραβωνιαστικός μου με παρακαλούν.

—Θά σας βοηθήσω εγώ! φώναξε ο Τόνυ Μόρισσον. Θέλετε να έμπιστευθήτε σε μένα;

Η έκπληξή φάνηκε μέσα στα μάτια της νέας.

—Ναι! Ναι! Θά έρχομαι μαζί σας στην άκρη του κόσμου, γιατί είστε πατριώτης μου, είστε Εύρωπαίος. Ένψ ο άρραβωνιαστικός μου...

—Ναι;
—Είναι ίθαγενής!

—Ω! να αυτό είναι φανερό! Σας άνογκάζουν να πάρετε ένα ίθαγενή, χωρίς να τόν θέλετε! Ποιά είναι ή κατοικία αυτή μητριά σας;

—Είναι κι' αυτή ίθαγενής. Ο πατέρας μου, όταν πέθανε ή μητέρα μου άγάπησε αυτήν την γυναικα, γιατί είναι ώμορφη, αλθρεία, π... ώμορφη! Τώρα πέθανε κι' ο πατέρας μου, άρα είμαι ά...

—Ναι;
—Είναι ά...

μορφη. Τη φοβόμαι. Δεν τολμώ να την παρακούσω.

—Ακούστε με! είπε γρήγορα ο Τόνυ Μόρισσον. Θά πάρουμε μία βάρκα και θ' άνοιγθούμε στο πέλαος. Όταν τό πλοίο δά φύγη άπ' το λιμάνι, θά κάνω με σινιάλα να μάς πάρη. Μόνον έτσι θά γλυτώσετε άπ' αυτήν την κατάσταση! Δεν θ' άφήσω να γίνετα γυναίκα ένός άρχημομήρη ίθαγενούς. Θά κάνω καί ύστερα, όταν θά είσθε πιά ένληκη, θά πάρετε τόν άνδρα πού θά θελήσετε!

Και σκέφθηκε μόνος του: «Εμένα».

—Εκείνη τη στιγμή όμως άκούσθηκε μία δυνατή και μελωδική φωνή.

—Εθέλυν! «Εθέλυν!»
—Η νέα τινάχθηκε όρθια.

—Εμένα φωνάζουν! είπε τρομαγμένη. Είναι ή μητριά μου. Φύγετε! Φύγετε!

—Θά σας περιμένω πύο πέρα με μία βάρκα, είπε γρήγορα ο Τόνυ. Μην άργήσετε. Το πλοίο θά φύγη σε δύο ώρες. Πρέπει έμεις έν τώ μεταξύ να άνοιγθούμε στο πέλαος.

—Δεν θά προκάνωμ! είπε μελαγχολικά ή «Εθέλυν. Τώρα πού είδε μ' ένα ξένο ή μητριά θά έχη τόν νού της. Άδριο... αύριο το πρωί θά σας περιμένω εδώ...»

—Μά το πλοίο θάχη φύγει έν τώ μεταξύ! παρατήρησε ο Τόνυ.

—Άλλ' ή Εθέλυν δεν τού άπήντησε. Έφυγε τρέχοντας για να φθάσει στην μελαχροινή και ώραία γυναίκα πού την είχε φωνάξει. Ο Τόνυ Μόρισσον έμεινε ακίνητος. Είδε, από μακριά, τις δύο γυναίκες να συνομιλούν ζωντανά, και κατάλαβε, ότι ή μητριά της «Εθέλυν την μάλωνε πράγματι πού είχε πίσω της συζήτησι μ' έναν ξένο.

—Την άλλη μέρα, ο Τόνυ Μόρισσον ξαναείδε την μικρή φιληνάδα του. Όλη την νύκτα είχε σκεφθή και είχε έρη έναν τρόπο—τόν μοναδικό τρόπο—να σώσει το αξιολάτρευτο εκείνο κορίτσι.

Και της τόν είπε μία λύσι, την αντίκρισε. Της έδωσε ψυχραιμία έξηγήσεις και οδηγίες, και ή «Εθέλυν ύποσχεθήκε να τόν ύπακούση.

—Ετσι τό έράθυ, κατά τας δέκα, ένψ τό νησί ήταν σκοτεινό και όλοι οι κάτοικοί του έκοιμώντο, μία όαρη κα άπεμακρύνετο άθόρυβα από τη παραλία. Μέσα στην βάρκα έκείνη ύπήρχαν δύο έπιβάτες, — ένας νέος και μία ξανθεία.

—Πέλας—πρόμα και νερό για πέντε έξη μέρες, ένας χάρτης και μία πυξίδα.

Μ' αυτά τά στοιχειώδη πράγματα ο Τόνυ Μόρισσον ξεκίνησε από την Φονιάτζι μαζί με την «Εθέλυν. Ήταν Μεγάλη Τετάρτη. Ένας ελαφρός άέρας φούσκωσε λίγο τά πανιά του μικρού σκάφους, κάνοντάς το νά γλυστρά επάνω στην θάλασσα.

Ο Τόνυ Μόρισσον, πού τόσο χρόνια διωχόσε για ταξίδια και έξερειναισεις, πού άνειρευόταν τόν έαυτό του πλοίαρχο έξερειναιτικών πλοίων, πού διάβαζε άπ' τού μικρού άπληστα την γεωγραφία, είχε επί τέλους την ευκαιρία να χρησιμοποιή τις γεωγραφικές και ναυτικές γνώσεις του.

Δεν ήταν καθόλου άνησυχος. «Ήξερε ότι ή άάκασα του... έντρικτο έίρη!» Όκεανό, μεταξύ Μαρτίου και Σεπτεμβρίου είναι άσφαλής σαν άσφαλιστήριο μόνος δρόμος. «Ήξερε...» τ' ο άέρας πού φυσά μονίμως, κττ. τούς μήνες σ' αυτός, είναι ένα ελαφρό βορραδάκι. Το βορραδάκι ακριβώς πού τούς χρειαζόταν για να φθάσουν στην Τασιούνι, στο πρώτο νησί όπου ο Μόρισσον είχε σκοπό ν' άποδίδου.

Με τόν χάρτην του και την πυξίδα του, ο νεαρός θαλασσοπόρος ήταν βέβαιος, ότι δεν θάκανε κανένα λάθος, ότι κα κατώρυνε, σε τρεις νύχτες και δύο μέρες, να έρρίσκειται στην Τασιούνι. Ήταν αίσιοδοτος. Άλλ' ή Εθέλυν άνησυχούσε.

—Έχομε περιθώριο όπτι δύο ώρών. Ελέγε κάθε τόσο. Στα όπτι δά καταλα-

βαιον την άπουσίαν μου τό πρωί, κατά τας έξη. Ή μητριά μου θά γίνη έξω φρενών. Θά μαντεύση πώς φύγαμε και τι πορεία άκολουθήσαμε. Θά πάρη τόν άρραβωνιαστικό μου και κανένα δικαστικό αντίπρόσωπο, θά μπου σέ μεγαλύτερο καράβι, με μεγάλα πανιά, και θά μάς προκάνουν. Θά μάς προκάνουν πρστού έλθει ή Κυριακή τού Πάσχα. Και τότε...

—Μη σέ μέλλει, «Εθέλυν. Κανείς δεν θά μπόρεση να σέ πάρη από κοντά μου!

—Ολόκληρη την νύκτα της Μεγάλης Τετάρτης και όλη την Μεγάλην Πέμπτην και την Μεγάλη Παρασκευή ταξίδευσαν σάν να πήγαιναν περίπτο. Τά ναυτικά δίδελα είχαν δίκαιο. Η διαδρομή Φονιάτζι—Τασιούνι ήταν σάν περιπάτος. Επάνω σε έρημη έξοχική λεωφόρο. Η Εθέλυν άπεδείχθη κορίτσι πρακτικό και έξυπνο. Γρήγορα έμαθε δσα χρειαζόνταν από χάρτη και πυξίδα, για να κρατή τήν βάρκα στην πορεία της κατά τις λίγες ώρες πού κοιμόταν ο Τόνυ. Και ο Τόνυ, όταν έδλεπε να κοιμάται ή μικρή συντροφισή του, την κύτταζε με πραγματική λατρεία κι' έκανε τά πύο τρελά όνειρα.

Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

ΥΠΟ Β. Α. ΖΑΚΟ

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΥΝΝΕΦΑ

ΚΑΠΝΟΥ

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

ΝΤΟΝΑΛΤ ΣΟΥ ΜΠΡΙΤΖ

ΣΥΝΝΕΦΑ

ΚΑΠΝΟΥ

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

—Καθ' όλη την διάρκεια της διαδρομής,

ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Την καταράμενη ιστορία την διηγούμαι όπως μου την είπε ο γερο-Θωμάς Λαζιάς, από ην "Αρτα, ο μέγας άνθρωπος που την έμαξε από εκείνους που την έβλεπαν. Και δεν προσέβατο, ούτε άφηνε κομμάτι από τις τραγικές της λεπτομέρειες.

Κ. Α.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΑΜΑΡΤΙΕΣ ΓΟΝΕΩΝ

Ο ένας μετά το άλλο έβρισκαν τα φώτα όλων των δωματίων του σπιτιού του Λεωνίδα Κόντου, και το άρχοντικό του προχροντος αυτού των 'Ιωαννίνων, που διεγερμένο τόνον μεγαλοπρεπές στο φόντο της δυνατής φωταγωγίας του φεγγαριού, θυθίσθηκε στην άπλυτη σιωπή.

Ένας καλοντυμένος νέος, που κρυότανε έως εκείνη την ώρα στη σκοτεινή γωνιά των απέναντι χαλκοειδών, ο Νίκος Σταυρίδης, έπρόβαλε δειλά-δειλά από τη θέση του και επροχώρησε προς το σπίτι του Κόντου.

—Επί τέλους, πέσανε να κοιμηθούν! έμψυχε με φωνή σχεδόν δυνατή. Σήμερα θρήνηκαν ναχόν εργάτες!

Παραπονοσε σιγά-σιγά ακολουθώντας τα σκοτεινότερα μέρη του δρόμου. Βεβαιώθηκε ότι πραγματικά όλοι οι ένοικοι είχαν αποκοιμηθεί να ήσυχάσαν, έφριξε μία γρήγορη ιατρία γύρω και με σταθερό ήμισυ τράβηξε κατά το μικρό πορτάκι του κήπου που πόδευε προς τη λίμνη.

Την έσπρωξε λίγο και εκείνη άνοιξε. Ένας ελαφρός στεναγμός χαράς φούσκωσε τα στήθεα του και τα μάτια του που ελαφσαν δυνατά, έδειξαν την ανακούφιση που αισθανόταν η ψυχή του.

—Η Μαρία με περιμένει! έμονολόγησε. Έμιαθε τάχα πώς γύρισα!

Εμπήκε και ξανάκλεισε την πόρτα. Ήταν τότε η χαρά του, ώστε δεν σκέφθηκε τώρα να ξανακτυπήσει αν ήταν στο δρόμο κανείς. Και πατώντας ελαφρά, προχώρησε προς το κτίριο, την ίδια στιγμή που ένας άλλος γλυστορούσε γρήγορα προς τα εκεί χωρίς τον παραμικρότερο θόρυβο.

Ο άνθρωπος αυτός έφθασε και στάθηκε μπροστά στο πορτάκι ακρόαση, και λίγες ιτιγμές, άνοιξε σιγά-σιγά και κύτταξε μέσα. Ο Σταυρίδης είχε χαθεί τώρα ανάμεσα στις σκιερές σειρές των δέντρων και τα ελαφρά θήματα του δεν ακούγονταν πλέον.

Ο νεαρός Γιαννιώτης ήλθε και στάθηκε κάτω από μία φουνοτήρι πορτοκαλιά και σφύριξε ελαφρά. Την ίδια στιγμή, μέσα στο δίκαινο του παραθυριού που ήταν από επάνω του, εκίνηθη ένα γυναικείο κεφάλι και μία φωνή ποιοίσα σε μάλλον με το ψιθύρισμα αύρας, έβρεξε με μέτρος αυτού:

—Νίκο, έσ'ο; Περιμένει!

Λίγο άργότες, η Μαρία, η πανέμορφη κόρη του Κόντου, θρυσκότανε στην άγκαλιά του άγαπημένου της και οι δύο έρραστα έμειναν έτσι στιγμές αρκετές, με τα χείλη ένωμένα εις ένα φιλή ατελείωτο, που με το ελαφρό του ψιθύρισμα εξωτερικούσε όλη τη φλουρία των έρωτων, ενώ οι ψυχές των Τέλος η Μαρία αποπαραδόθηκε πρώτη.

—Δεν έλεπετε την ώρα να ξαναγυρίσω! είπεν ο Σταυρίδης. Οι δύο μήνες που έλειψα στην 'Αθήνα, που φάνηκαν δύο αιώνες. Και όταν 'ελέωσα τη δουλειά μου δεν εύχρηστικότητα τόσο γιατί επέτυχκα το σκοπό μου, αλλά γιατί άφηνε κόντα σου, άγαπημένη μου...

—Α, κι' εγώ σ' έπεριμένα άνοητομωνα, Νίκο μου, σ' έπεριμένα κλαίγοντας μέσα και νύχτα και πονώντας αδιάκοπα.

—Με τρομάζεις, Μαρία...

Α, Νίκο μου, ναί! Ο Παναγιώτης Ραλλίδης πήγε στον πατέρα μου και μ' έζητησε. Όλη μου η οικογένεια συγκαταστήκε χωρίς κανένα διαταγή. Αύριο καίνονταν να γίνουν οι γάμοι μας.

Εάν ήμπορούσε να διακρίνη καλά την αχρότητα που εγγύθηκε στη συμπαντική μορφή του Σταυρίδη, η Μαρία θα φοβότανε ότι έπρόκειτο να πέση νεκρός.

—Αρνήθηκα! εξακολούθησε: μ' έμάλωσαν, που κακομίλησαν, έφρασαν να με φοβερίσουν τ' αδελφή μου έκανόντανε όπως ήθελαν τα πράγματα, άρισαν τους γάμους και πρόκειται να με παντρεύουν, χωρίς να ένδιαφερθούν να ρωτήσουν αν ο γάμος αυτός δεν θα είναι η παντοειής δυστυχία μου...

Με φωνή που μόλις ήκούσθη, ο Σταυρίδης έρώτησε:

—Τούτε είπες πως άγαπάς έμένανε;

—Δεν έλεωμσα. Φοβήθηκα τα αδελφισμα μου που ήταν εξαγριωμένα. Τόκρινε άλλως τις, περικό... Γιατί να το είπω, αφού έξω τη νοστροπία, τις σκέψεις και τη σκληρότητα τους; Ο πατέρας μου με περιμένει. Έμιαθε τάχα πώς γύρισα!

Λίγες είνε πλούσιος και σ' είσαι φτωχός, ξέρω, άλλως τε, πως δεν σε συμπαθούν. Και σ' αν καλοί έπιχειρηματίαι που είνε, πρόκειται να δώσουν το έμπορεύμα τους σε κείνον που προσφέρει τα περισσότερα. Ποιά έπιχειρήματα είνε άνωτερο του συμφέροντος;

—Εούπασαν. Μέσα στον ώκεανό του πόνου που διαδεχθήκε έτσι άπότομα το ήδονικό ορκαίσμα της ψυχής του, ο Σταυρίδης δεν έννοιεζε τίποτε άλλο, παρά μονάχα ότι του έβρεγνεν η ζωή. Δεν έλεγε τίποτα. Ποιά λόγια θα ήσαν ικανά να έκφράσουν την άπελπισία του;

—Με κάθε τρόπο φρόντισα να άρρήσω το γάμος και κατώρθωσα να τον ανάβαλλω ως αύριο! εξακολούθησε η Μαρία. Πάντα έπεριμένα, πάντα ελπίδα, παρακαλούσα πάντοτε τον Θεό να με λυπηθή και να που με άκουσε.

—Τι θέλεις να είπης; ρώτησε ζωηρά ο Σταυρίδης.

—Γύρισε πριν να γίνη το άναπαύρωτο. "Ηρθε σήμερα τη νύχτα και θα με πάρης να φύγωμε από τα Γιάννενα, να πάμε να ζήσουμε μακριά, φτωχοί, μα εύτυχισμένοι, χωρίς να μπορούσε κανείς να θολώσει την εύχλια μας.

—Μαρία μου! Θα το κάνης αυτό; "Ενα νέο σφιχταγκάλισμα ήταν η έκδηλωση της άμετρητής εύχλιας που δονούσε τις ψυχές των δύο νέων, οι όποιοι αυτή την άπόφαση την θεωρούσαν ως το φυσικό τέρμα μιας άγάτης χωρίς όρια.

Δεν είχαν καιρό να καταστρώσουν τάς λεπτομείρας του σχεδίου του, δεν έφρόντισαν να σκεφθούν όλες τις πιθανές συνέπειες της άσυλλογιστης πράξεώς του. Ο Σταυρίδης ήταν ένα τίμιο, καλό και προχωρημένο παιδί, αλλά πτωχό. Πώς θα μπορούσε να κινή ώστε να μη δοκιμάση στερήσεις η Μαρία, μια τόσο μορφομένη και λεπτοκαμωμένη κόρη, που γεννήθηκε, άνεταρρήθηκε και έζησε έξω στα πλούτη;

—Νά φύγωμε άμέσως. Νά φύγωμε τώρα.

—Εμπός, άς πηναιώμε...

Δεν έχασαν ούτε στιγμή. Έβγήκαν από το μικρό πορτάκι του κήπου και πήγαν προς τα χαλασμάτα. Πίσω από τους ο Σταυρίδης είχαν ίση άφρημένη, τότε που παρμόνευε, μία μικρή βαρκουλα. Έπήδησαν μέσα και άρραξαν τά κοινά.

Πού έπήγανον; Ούτε το ήξεραν, ούτε τους ένδιεφερε. "Εκίνησαν την στιγμήν δεν έσκέπτοντο τίποτε άλλο, παρά πως θ' άπομακρυνθούν το γρηγορότερο, μήπως το κηιάσουν...

Όταν αποπαραδόθηκαν αρκετά από την παρολίαν, βυθίστηκαν σ' ένα γλυκό ρεμβασμό. Τα φλογισμένα των πρόσωπα, που τα έχάιδνε το ελαφρό αεράκι, άκουμούνσαν εις ένα συνεχές άναντρίχισμα, τα νεύρα τους έδονόντο από το μουτήριο της γλυκύτης νύχτας. Η εύωδια των μακρινών κήπων που άνακατευόταν με την παραέννη μυρωδιά των νερών της λίμνης, τους προένοιουσε ένα μεθύδι άκατανόητο. Η όμορφη νύχτα έμάγευε τις ψυχές των και έτσι, παραδομένοι στους παραδείσους της τρελλής φαντασίας των, έμειναν ώρα πολλή.

Συνηθιστον τέλος, έπήσαν τα κοινά πάλι και άρχισαν να κυπληταούν και να καταστρώνονταν τα σχέδιά τους, σχέδια γεμάτα αίσιοδοξία, τα σχέδια εκείνα, με τα όποια ήλπιζαν ότι θα εξήσφαλίζαν την εύχλια των.

Η Μαρία έπροσπαθούσε να πιστεύει, ότι οι υιοί της, ύστερα από αυτό που έκανε, θα έβέγοντο τον Σταυρίδη γαμπρό τους. Αλλά και να ήρνούσθη, δεν θα μετανόωνε. Θα ζούσε φτωχικά μαζί του και στην ανάγκην θα σκατονότανε, αφού δεν ήμπορούσε να ζήσει ούτε στιγμή χωρίς αυτόν.

Έπέρασαν εις την απέναντι όχθη της λίμνης και έπήδησαν έξω. Μαζί με τις θερμές έκφράσεις και τους όρκους της αιώνιας άφοσίωσώς των, μαζί με τους τρελλούς ένθουσιασμούς των, μαζί με τους άρκεσαν του μικρού ταξιδίου των, είχαν λάβει τάς άποφάσεις των: Η Μαρία θα κρυβόταν εις ένα μέρος κοντά ελπίδα, ο Σταυρίδης θα έβρεγνεν και θα γύριζε σπίτι του. Ο πατέρας του ήταν άνθρωπος λογικός και τον άγαπούσε πολύ. Θα τον παρακαλούσε να πάη στους γονείς της Μαρίας, να τους είπη πως δεν μπορούσαν να ζήσει ο ένας χωρίς τον άλλον, να τους παρακαλέση, εν άνάγκη,

να συγκατατεθούν εις τον γάμον τους. Και ποιάς γονιός θα μπορούσε ν' αντίσταθ στην έλθουσι δύο παιδιών, που ήσαν άποφασισμένα να πεθάνουν για την άγάτη τους;

Δίπλα στην τούφα των δένδρων κοντά στο μικρό ύψωμα στο θορεινό άκρο της λίμνης—όχι μικρή δέ άπόστασι απ' αυτήν, ένας σωρός πέτρες σχηματίσε μία μικρή σπηλιά. Στην κρυψώνα εκείνη ώδηγησε ο Σταυρίδης την άγαπημένην του και ώρα πολλή έφλυαρούσαν, άνταλλάσσοντες όρκους λατρείας και αιώνιας άφοσίωσώς.

Τέλος ο Σταυρίδης της είπεν: —Κάθισε έσύ έδώ και περίμενε. Τρέχω στον πατέρα μου και δεν θ' άργήσω να γυρίσω κοντά σου. Και ή με την θέλησι των δικών σου, ή ακόμα και χωρίς αυτή, θα ένάσσουμε τη ζωή μας.

Με τα χέρια τους σφιγμένα και τα βλέμματα τους ένωμένα, εις την έκδηλωση ενός άσυγκρατήτου πόθου, έμειναν εις την άπικύνδυν εκείνην τρικυμίαν στιγμής πολλές. Με μία τεραστία προσπάθεια επί του έαυτού του, ο νέος άπεσπασθή έβιασε και έβρεγνεν έυστατικά. Έπήδησε στην όδρακα και με δύναμιν που την έκανε τεραστίαν ο άναδρασμός του αμαύτου του, την έσπρωξε με κατευθύνον προς το φρούριο, χωρίς να ίση ότι ένας άνθρωπος που παραμόνευε εις το άλλο άκρον του άλυσυλίου—ο ίδιος έκείνος που τότε κατασκόπευε όταν έμπηκε στο σπίτι—έβγήκε από την θέσιν, όπου κρυβότανε έως εκείνη την στιγμήν και τοποθετήθηκε πίσω από ένα δένδρο, τον παρατηρούσε που άπεμακρύνετο.

Ω! συμφορά! που με βρήκε! Τη Μαρία Κόντου, είπες, δυστυχισμένο μου παιδί!

Ο Νίκος Σταυρίδης έτρώμαξε. Γιατί είχε κινρινίσει έτσι ο πατέρας του, γιατί άστραφαν τα μάτια του και έσκοτεινισαν τόσο η συνήθης ήρεμη μορφή του; Με την εύλωτισία που του ένεπνε η τρελλή του άγάτη, και τη ζέση που του γεννούσε η ελπίδα, του είχε διηγηθή πως άγαπούσε παράφορα μία νέα κόρη κι' αυτή επίσης τον έλάτρευε πως ήλθε να του ζητήσει την εύχη και τη όηθεία του για να υπερνικήση το έμποδιο των πιθανών άντιρρήσεων των γονέων της νύφης. Έκείνος τον άκούγε με κόπο, έκλειψη, αλλά και προφανή συμπάθεια. Γιατί όμως ταρώθηκε έτσι και έτρώμαξε τόσο, όταν άκουσε ποιά ήταν

η άγαπημένη του. —Πατέρα! έτραύλισε. Η Μαρία είναι ήθικό κορίτσι, μορφωμένο, όσο και τίμιο και από καλή οικογένεια. Γιατί έταρώχθηκε;

—Αλλά ο γέρο Σταυρίδης, σχεδόν δεν τον άκούγε. Όπως στεκότανε μισόγυμνος με κυρτωμένο το σώμα, όπως φωτιζότανε άσθενικά από το κερι που άναψε, όταν τον ζύπνησε διαστικά το παιδί του, έμοιαζε με ένα άνθρωπο που άπολωδώνηκε την στιγμή που τον έπνιγε τρώος.

Παρατηρούσε τώρα με έσθυσμένα τα βλέμματα το γυίο του τον Νίκο, που άγανούσε, προσπαθώντας να μαντεύση τη βολή του σκέφι, που με τόπο έκτενε την έμπεδοσί του για να έπιτύχη εκείνο, χωρίς το όποιο, με τόσο κατηγορηματικότητα τον είχε δεσάώσει, ότι θα πέθανεν.

Με φωνή, που φανότανε πως έβγαινε από τα δάθη του τάφου, ο γέρο Σταυρίδης έτραύλισε:

—Δυστυχισμένα παιδί! καταράμενο πατέρα! Την αδελφή σου λοιπόν σ' έσπρωξε ή μοίρα ν' άγαθήσης;

Ο Νίκος Σταυρίδης έτρώμαξε. Η πρώτη σκέψις που σφηνώθηκε στο μυαλό του, ήταν ότι ο πατέρας του είχε παραφρονήσει. Αλλά τί έμεσολάδησε, κατά το διάστημα που έλειπε, η ποιά άφορμην όργανικήν είχε, ώστε ο τόνον ύγιης και τόνον θαλερός γέρος εκείνος, να χάση τα λογικά του άποτομα;

Ο πόνος που αισθανόθηκε για το κατάντημα αυτό του πατέρα του, τον έκανε να λημονήση την ιδική του περιπέτεια. Και προσπαθώντας να τον καθησυχάση, θέλησε να τον παρασούρη έως το κρεβάτι του και να τον δαλή ν' άναπαύσει.

—Α! με νομίζεις τρελλό! άνα! τέναξε συντηρημένους ο γέρος. Με νομίζεις τρελλό κι' έχεις δικιο, γιατί δεν ν' είς να πανταχούσις πως ο π. ο. ο. σου ο τέμπος, ο πατέρας σου ο ήθικός και ο ήσυχος, σάθηκε Ικανός να κινή από το κακοήγημα.

Σάν μία δυνατή άστροπή, τα λόγια εκείνα του γέρου έγέμισαν φώς τη σκοτεινή σκέψις του νέου και τον έκανον να λιποψύχη στην φρικτή όπνόνια που του διενέρασε όλη την ύπαρξη.

—Πατέρα! έτραύλισεν έντρομος. Πατέρα μου... Είσαι λοιπόν...

—Ναί, είμαι ο κακοήγητος, είμαι ο ένοχος! Ναί, είμαι ο άνθρωπος που άδικήσα, που έλασαν και έδημιούργησε ά σολυγίαση τη δυστυχία σου, τη δική σου και της Μαρίας, όπως έσκαψα και το λάκκο της μάννας σου...

Εσιώπησε. Μέσα στην νεκρική σιγή που έπικολούθησε, πατέρας και γυιός, έμοιασαν σαν δύο θρυκόλακες που κυνταζόντο με τα νεκρά τους βλέμματα, δύο πεθωμένα κορμιά που άπολίσθησαν.

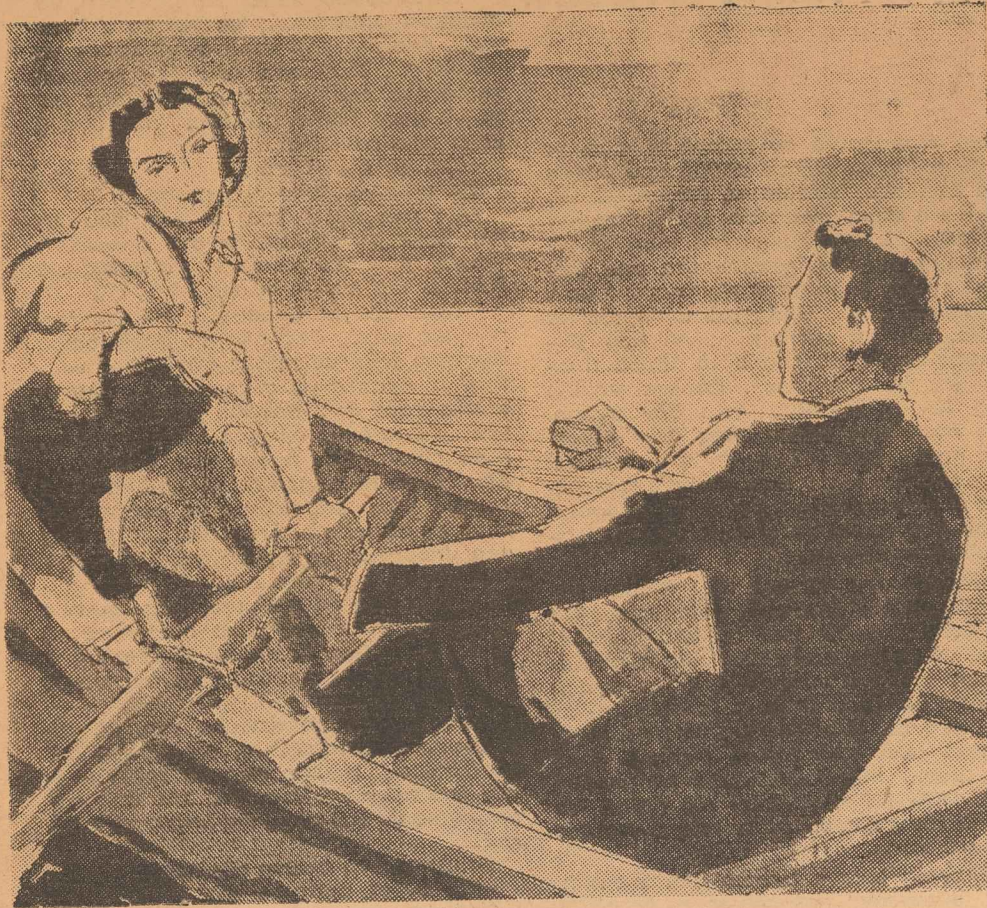
—Δυστυχία μου! έμψυρσε τέλος ο Νίκος. Συμφορά μου!

—Ητο όμως δυνατόν; Είχε τάχα άκούσει καλά, είχαν έννοήσι και δεν άνειρεμένο, ή μήπως ο πατέρας του έλεγε την συνέχισαν ένός όνειρου, που του ήε

— Η Μαρία με περιμένει. Έμιαθε τάχα πώς γύρισα!

— Η «ΣΦΑΙΡΑ» —

Βυθίστηκαν σ' ένα γλυκό ρεμβασμό

κοιμε με την άπροσδόκητο άφίξη του; —Πατέρα! έτραύλισε. Τι θέλουν να είποιν αυτά σου τα λόγια, αν δεν είναι το παραμυθιό ένός ανθρώπου, που μισούσπνησε;

Ο γέρο-Σταυρίδης έκίνησε θλιβερά το κεφάλι του.

—Η τρομερή είδησις, του άπήντησε, μου λύγισε τα γέρικα πόδια μου και φοβόμια μήπως σωριασθώ χάμω. Δός μου καρέκλα. Πάρε μία και σ' ού. Και έλα τώρα ν' άκούσις με ποιά τρόπο ο πατέρας σου σου είχεν έτοιμάσει τη δυστυχία από τόσο δια έμτροβι, που ήσουν.

—Αφίσε το κερι στο τραπεζί κι' έκάθησε. —Ορθός, άκουμίσμένος σε μία καρέκλα, ο Νίκος έπέριμε, χωρίς καλή-καλή να έχη και αυτός άκριβή συναισθησι της καταστάσεως, έπείρμενη την έξήγησιν των παραδόχων βεβαιώσε τον πατέρα του, που ένδ ήσυχρήθη ότι δεν ήτο τρελλός, έλεγεν, εν τούτοις, πράγματσα έντελώς άκατανόητα.

Ο γέρος εσώθη γ' ά μία στιγμήν σκεπτικός, σάν να ήθελε να συγκεντρώση τάς άναγινίσεις του, και να τακτοποιήση τάς σκέψεις του. Επειτα, χωρίς να ήθελε να κυττάξη το γυίο του στα μάτια, με φωνή ύποκωχη στην άρχη, που δυνάμει σιγά-σιγά, είπεν:

—Η μητέρα της Μαρίας, η συγχωρεμένη Κατίνα Κόντου, ήταν γυναίκα όμορφη, μα ήταν όμως και ζωηρή, ήταν ένα σωστό τρελλοκόρητο, που είχε κάποιες καριές και καρδούλες κι' όταν ήταν άνυπαρκτή, κι' όταν ύστερα έπαντρεύτηκε, ποιάς λεβέντης του καιρού έκείνου δεν άναστέναζε για τη νεράτσια που σκόρπαγε σπάταλα τις φλογερές της ματιές, σπάταλα κι' άσυλλογιστά, μα ακόμα και άπρεπα, αφού ήταν παντρεμένη και είχε πάρει άντρα της ένα τίμιο παιδί, τον Λεωνίδα τον Κόντο;

Εκίνησε το κεφάλι του ο γέρο-Σταυρίδης, άφρισε ένα ελαφρό στεναγμό, έως γιατί θυμήθηκε τα άλημονήτα έκείνα χρόνια της χρυσής του νεότητος, και έπανάελε:

—Ένας από τους νέους εκείνους, που ζολιόθηκαν από τις αιτίες της ματιάς της, ήμουν κι' εγώ, που σάθακα μάλιστα και κα τυχερότερος. Την συνεπαθήσα στην άρχη, την άγάπησα έπειτα και σιγά-σιγά έπρελάθηκα στ' αλήθεια. Τίποτε άλλο δεν ύπνηρε τότε για μένα. Ούτε ή δουλειά, ούτε το σπίτι, ούτε έσύ το παιδί μου, ούτε η δυστυχισμένη ή μοκαρινισμένη ή μητέρα μου λοιπόν!

Παντρεμένος ήμουν λοιπόν! —Τέσσερα χρόνια! Μα και τί με τούτο; Τό ότι ήμουν παντρεμένος ούτ' αυτήν την ήμποδισε, ούτε έμένα με άσπινξε να μη ριχτώ στην τρέλα μανιής άγάτης, που είχε άποτέλεσμα να στείλη άδικα και παρακάιρα στον τάφο τη εύσυχιαμένη τη μάννα σου.

—Πατέρα!

—Ναί, παιδί μου, ο φονιάς της είμαι εγώ. Έκατάλαξε ή μοκαρινισσα τα κα μυστά μου. Και πώς να ήταν δύσκολο να το έννοήσθ, αφού ήταν τόσο ή ζαλάδα της ένοχης άγάτης μου που ούτε να κρυφθώ δεν κατώρθωσα, ούτε να προσποιηθώ καν και ν' άρρώσο στο πέμμα την άτυχη μάννα σου; Πόσες φορές δεν την εύρισκε το πρσί έμπνη τη κλαίη, ποιά μέρος δεν είχε άντήρησι τα θορυσά στεναγμούς της! Όταν ή τρέλα με έσφιψε κι' άνοιξα τα μάτια κι' είδα τη

συμφορά που είχα δημιούργησει ο άβλιος, γύρεψα να φιάξω εκείνο που χαλάσα. Άδικα όμως. Η μητέρα σου είχε προσβληθή από φθισί. Ο πόνος της την έφαγε και εξέμψχησε η άγία αυτή γυναίκα, χωρίς να ξεφύγη από τα χείλη της ούτε ένας λόγος παραπονετικός, χωρίς να καταρασθή έμένα, τον κακοήρο που την έσκότωσα.

Η φωνή του γέρο-Σταυρίδη έτρεψε, από τα μάτια του έκυλούσαν τα δάκρυα. —Παρηγόρησου, πατέρα! το είπεν ο Νίκος ύποκωχα: Η μητέρα σ' έσούγωρησε, παρηγόρησου και λέγε μου. Για τη Μαρία τί έχεις να μου φανερώσης;

—Η Μαρία είναι παιδί δικό μου. Όταν ένα καιρό ο άνδρας της έλειπε ταξίδι—και ο Λεωνίδας ταξίδευε πάντα εκείνα τα χρόνια—αυτή γρήγορα και μου είπε πως είχε μείνει έγκυος. Εύτυχός, όταν ήταν καιρός να γεννήση, ο άνδρας της έλειπε και πάλι κι' έτσι μπορούσαμε να κρύψουμε την τρομερή αλήθεια και να κάνουμε να πιστέψουμε όλοι και μαζί με τους άλλους κι' αυτός, ότι η Μαρία ήταν παιδί του.

Κατακτινρουν, άσθμαίνων, με την όπνην άνθρωπο που έπρόκειτο να ξεψύχησθ, ο Νίκος έρώτησε:

—Ώστε η Μαρία;

—Είνα αδελφή σου! Καί... ό, Χριστέ μου! θα τρελλάσθ. Μήπως...

—Πατέρα!

—Μήπως, δυστυχισμένο παιδί μου, καμμία άλλη μέρα ή σήμερα το θράδι που την έκλεψε, παραδοθήκατε στην τρέλα της άγάτης σας και την έκαυσε γυναίκα σου πριν να την παντρευτή;

Εις την ελαχίστην στιγμήν εκείνην, που έκρείσθη να του άπαντήσθ ο γέρο-Σταυρίδης έρίσκατο εις το χέλος μια νής αληθινής παραφροσύνης.

—Όχι, πατέρα! εστέναξε ο νεανίας. Ποτέ δεν θα τολμούσα να προσβάλω με μία τέτοια σκέψι τη γυναίκα, που ήταν για μένα...

Εσιώπησαν. Βαθεία σιγή άπεκράτησε τότε. Με θορυβώμενα τα μάτια ο γέρο-Σταυρίδης ήτο κουλουρισμένος στη θέσι του άγανόμενος να συγκρατήση το μυαλό του, που του έβρεγνεν, ο Νίκος σπνρίζονταν στο καθισμα του για να μη σωριασθή χάμω σάν ένα κορμάλι και, φθόνι τις συνέπειες των νυκτερώνων γεγονότων.

—Εστώσαν. Βαθεία σιγή άπεκράτησε τότε. Με θορυβώμενα τα μάτια ο γέρο-Σταυρίδης ήτο κουλουρισμένος στη θέσι του άγανόμενος να συγκρατήση το μυαλό του, που του έβρεγνεν, ο Νίκος σπνρίζονταν στο καθισμα του για να μη σωριασθή χάμω σάν ένα κορμάλι και, φθόνι τις συνέπειες των νυκτερώνων γεγονότων.

—Εστώσαν. Βαθεία σιγή άπεκράτησε τότε. Με θορυβώμενα τα μάτια ο γέρο-Σταυρίδης ήτο κουλουρισμένος στη θέσι του άγανόμενος να συγκρατήση το μυαλό του, που του έβρεγνεν, ο Νίκος σπνρίζονταν στο καθισμα του για να μη σωριασθή χάμω σάν ένα κορμάλι και, φθόνι τις συνέπειες των νυκτερώνων γεγονότων.

—Εστώσαν. Βαθεία σιγή άπεκράτησε τότε. Με θορυβώμενα τα μάτια ο γέρο-Σταυρίδης ήτο κουλουρισμένος στη θέσι του άγανόμενος να συγκρατήση το μυαλό του, που του έβρεγνεν, ο Νίκος σπνρίζονταν στο καθισμα του για να μη σωριασθή χάμω σάν ένα κορμάλι και, φθόνι τις συνέπειες των νυκτερώνων γεγονότων.

—Εστώσαν. Βαθεία σιγή άπεκράτησε τότε. Με θορυβώμενα τα μάτια ο γέρο-Σταυρίδης ήτο κουλουρισμένος στη θέσι του άγανόμενος να συγκρατήση το μυαλό του, που του έβρεγνεν, ο Νίκος σπνρίζονταν στο καθισμα του για να μη σωριασθή χάμω σάν ένα κορμάλι και, φθόνι τις συνέπειες των νυκτερώνων γεγονότων.

—Εστώσαν. Βαθεία σιγή άπεκράτησε τότε. Με θορυβώμενα τα μάτια ο γέρο-Σταυρίδης ήτο κουλουρισμένος στη θέσι του άγανόμενος να συγκρατήση το μυαλό του, που του έβρεγνεν, ο Νίκος σπνρίζονταν στο καθισμα του για να μη σωριασθή χάμω σάν ένα κορμάλι και, φθόνι τις συνέπειες των νυκτερώνων γεγονότων.

—Εστώσαν. Βαθεία σιγή άπεκράτησε τότε. Με θορυβώμενα τα μάτια ο γέρο-Σταυρίδης ήτο κουλουρισμένος στη θέσι του άγανόμενος να συγκρατήση το μυαλό του, που του έβρεγνεν, ο Νίκος σπνρίζονταν στο καθισμα του για να μη σωριασθή χάμω σάν ένα κορμάλι και, φθόνι τις συνέπειες των νυκτερώνων γεγονότων.

—Εστώσαν. Βαθεία σιγή άπεκράτησε τότε. Με θορυβώμενα τα μάτια ο γέρο-Σταυρίδης ήτο κουλουρισμένος στη θέσι του άγανόμενος να συγκρατήση το μυαλό του, που του έβρεγνεν, ο Νίκος σπνρίζονταν στο καθισμα του για να μη σωριασθή χάμω σάν ένα κορμάλι και, φθόνι τις συνέπειες των νυκτερώνων γεγονότων.

ετούμασα εγώ και της όποιας όμως τις συνέπειες θα τραβήζε μονάχος έσύ! Σάν κατ' εκείνην μόλις την στιγμήν να συλήθε από κάποιον λήθορα, ο Νίκος έκύτταξε τον πατέρα του άνήσυχος.

—Και στη Μαρία; ρώτησε. Θα της είπω την αλήθεια;

—Όχι, την κατάρρα μου εόν τον κόρησ αν της είπης έστω και μία λέξη, αν την άφήρησ να έννοήση την φρικτή αλήθεια.

—Πατέρα! Γιατί;

—Γιατί θα την κάνης δυστυχισμένη τότε. Πώς θα μπόρσθ να βαστάξη το άτυχο κορίτσι την ντροπή δ' είνε νόθο παιδί, δ' είνε ο καρπός ένός άνομου έρωτα; Και αν, όπως είνε φιλότιμη και ύπερήφανη, κάνει καμμία τρέλλα;

—Τι δηλαδή;

—Αν νομίσθ πως δεν έχει το δικαίωμα να κλέβη το όνομα, τα πλούτη και την άγάτη εκείνων που τους νομίζει άδελφια της—αν τα παρηστήθ όλοι και φύγη, τί θα γίνη τότε; Έχεις το δικαίωμα έσύ να άποτελειώσης το κακοήγημα που άρχισα ο πατέρας σου, να ρίψης στην καταράνη, στην άπελπισία και στη φτώχεια εκείνη που σ' άγάτησε ως έρραστή και θα σε καταρασθή αύριο ως άδελφός της;

—Ότι η Μαρία θα έβρεγνεν την ίδιαν στιγμήν από το σπίτι του Κόντου, διά να εγκατασταθή εις το ιδικό τους φωταχόπιτο, ο Νίκος Σταυρίδης, που ήξερε πόσον φιλότιμη και ύπερήφανη ήταν δεν άμφεβόαλλεν ούδ' επ' ελάχιστον.

—Όχι! έμψυρσε. Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να κάνη ένα τέτοιο πράγμα.

—Σύρε λοιπόν και βρες την και συμψούλεσέ την να γυρίσθ στο σπίτι της και παρεκάλεσέ την να μην έπιμειν να μάθθ τον λόγον. Έν άνάγκη σέφευμ μία δικαιολογία όποιόδηποτε, ανάλαβε συ τα δάρη δλα, ή καλύτερα φώτισε τα σε μένα που είμαι ο πραγματικός φταίσιος και ο άσυγχώρητος έγκληματίας.

Κάνε σ' αυτόν όποιον θέλεις, αλλά για όνομα του Θεού, να μη φανερώσης την φρικτή αλήθεια. Κάνε όμως γρήγορα. Πηναιέ την σπίτι της προτού μάθθ κανείς το τί έγινε. Της φτάνει ή άπελπισία που θα την πίσση. Άς γλυτώσθ τούλάχιστο το ρεζιλίεμα. Πηναιέ, Νίκο. Και γύρισε γρήγορα για να ίδουμέ με ποιά τρόπο θα προλάβουμε και άλλες συνέπειες.

Πραγματικός έ

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Ήταν ή ώρα που ή μέρα παλεύει με τη νύχτα. Ήταν σούρουπο. Μέσα στο μεγάλο σαλόνι βασιλευσε απόλυτη σιωπή. Μονάχα ο κρότος που έκαναν τα τηλεταια κούτσουρα στο τζάκι, ακουγόταν, κι' από καιρό σε καιρό μία αναλαμπή φωτιζέ το ύμορφα επιπλωμένο διαμέρισμα. Απ' τα ανοικτά παράθυρα φαινόταν ο ζήρμος κήπος, πιο μακριά τα χωράφια και μακρότερα ακόμα τα πυκνοφυτευμένα δένδρα της εξοχής και τα πανήρυλα θούνα.

Καθισμένη κάτω στο πάτωμα ή Λία ήταν θυσιωμένη σε θαθείες όνειροπολήσεις. Μία λάμψη απ' το τζάκι φώτιζε γιά μία στιγμή το πρόσωπό της, ένα προσωπο ύπιδες, χλωμό, με λίγο θαυοιυμένο μάγουλο, με πελώρια καστανά μάτια, ένα άγνό και λείο μέτωπο κι' ένα στόμα ερυμπακά κλεισμένο με τη σφραγίδα της λήπης, φαινόταν πολύ σοδορή, πολύ τραγυμένη. Σαφινά ή λάμψη του τζακιού σθώστικε και το σκοτάδι άπλωθηκε, άνάμεια απ' το οποίο σαν ένας άπορος λεκές ξεχώριζε ένα γυναικείο χλωμό πρόσωπο...

Ένδεκα. Το ρολόι του χωριού χτυπήσε αδιαφόρα το χρόνο που φεύγει, ενώ στην ψυχή της νεαρής γυναικάς περνούσε το ρίγος της μοναξιάς.

Η φωτιά είχε σβύσει πιά. Μιά άκτινα απ' το κρυμμένο στο σύννεφα φεγγάρι φώτιζε μόλις το σκοτεινό δωμάτιο. Πλάι, στο τζάκι, μία γυναικία έμενε άκίνητη, άμφορως το κρύο, θυσιωμένη στις άναμνήσεις του παρελθόντος.

♦♦♦

Ήταν ένα κοιμησάρι όπως τόσα άλλα που υπάρχουν στο Παρίσι. Οι γλεντζέδες όμως το προτιμούν γιατί εύρισκαν εκεί κάποια εξαιρετικά γονταία που τους κεντούσε τα νεύρα. Ήταν κάποιο ρωσικό κοιμησάρι. Ήναρουν τόσα τέτοια στο Παρίσι... Έκει μέσα όμως υπάρχει κάτι το εξαιρετικό. Κάποιος σπασιός, κάποια περιεργή ζωή που μετεδίδετο απ' τους Ρώσους με τις παλαλιάκες τους, που ήταν ή καρδιά του κοιμησάρι. Οι πελάτες γνώριζαν εκεί μέσα ώρες άγυνίας, πάθους, αναστατώσεως, ώρες ατέλειωτες και ήδονικές. Ο άρχηγός των Ρώσων αυτών ήταν ένα περιεργό ύπαρκεμένο, χωρίς οικογένεια, χωρίς πατρίδα. Λεγόταν Βλαδιμηρος, αυτό όμως δεν έλεγες τίποτε. Ήταν φίλος, ζανθος και μεγάλα φωτεινά μάτια, διάφανα σκεδόν, που ξεχώριζαν ανάμεσα από ένα τραπέζιο σκληρό και άδύνατο. Αυτά τα περίεργα μάτια δεν έδελαν ποτέ. Έάν κανείς περνούσε πλάι του το σήκωνε άργά-άργά χωρίς να φαίνεται να κιντάρει

και ύστερα οι μεγάλες θλαφαίδες ζανάπεφταν, μη άφηνοντας σπόν άλλων, να μεταβήρι τι έκρυβε εκείνο το βλέμμα. Περιφρόνησαι: 'Αδιαφορία; Κούραση;

Ένα θράδυ έτυχε να πάρη σ' εκείνο το κοιμησάρι με μία συντροφιά φίλων ή Λία. Το βλέμμα της διασταυρώθηκε με το βλέμμα του Βλαδιμηρου κι' εκείνος δεν το χαμήλωσε αυτή τη φορά. Η Λία αισθάνθηκε μεγάλη ταραχή. Κάτι έπαναστάσσε μέσα της σαν την κίττασαν τα έρευντικά εκείνα μάτια. Κάτι όμως πιο δυνατό απ' τη θλαφή της δεν την άφησε ν' άποσπρήση το βλέμμα και να τ' άποσπρήσει. Ο Βλαδιμηρος άκίνητος σε μία γυνιά, δεν έπαυε να την κιντάρει. Νόμιζε κανείς πως ήθελε να την μαγνητίρη γιά να την τραβήρη κοντά του κατόπιν. Κάποιος άόρατος δεσμός ύπηρεσε ανάμεσα σ' αυτές τις δύο ψυχές, τις τόσο άνόμιες στο βάθος τους.

Η Λία ήταν θεάβια πως ο άνθρωπος εκείνος θάπαιζε σπουδαίο ρόλο στη ζωή της. Το έντοκτικό της πής το θεάβιαν. Και τα γεγονότα εξελίχθηκαν γοργά. Έκείνο το θράδυ οι πελάτες, που δεν ήσαν και τόσο πολλοί, έφυγαν σιγά-σιγά. Ήταν 2 ή ώρα μετά τα μεσάνυχτα και μέσ' στο κοιμησάρι δεν ύπηρεσε παρά ή εύθυμη μπάντα των χορευτών και ή παρέα της Λίας. Όπως λοιπόν ήταν φυσικό έπιασαν γυναιμιά. Η παρέα της νεαρής γυναικάς παρακάλεσε τον Βλαδιμηρο να τραγουδήσά και να παίξη πελώρια ρωσικά τραγούδια. Έκείνος έπαιξε και τραγουδούσε γιά τη Λία που άκτινωόλουθε απ' ύμωρφία εκείνη τη νύχτα.

Δεν αισθανόταν καμιά άπολυτως κούραση ή νεαρή κόρη παρ' όλο που ή ώρα ήταν τόσο προχωρημένη. Τα πελώρια λαμπερά μάτια της δεν ξεκολλούσαν απ' τα φωτεινά μάτια του χορευτού...

Τόν ζανταίσε, γιατί ζανταίψε, στο κοιμησάρι και το άλλο θράδυ και πολλά ακόμη άλλα θράδυα, άς πού μία νύχτα τον περιέμενε γιά να φύγη μαζί του...

Γνώρισε την πού μεθυστική ήδονή, την ήδονή εκείνη που την έφερνε ως την άβυσσο... Έξη μήνες είχαν περάσει από την πρώτη τους συνάντηση κι' όμως δεν ήξερε τίποτε γιά κείνον τον άνθρωπο. Ποτέ δεν της μίλησε γιά το παρελθόν του, ποτέ γιά τα παιδικά του χρόνια...

Δεν ήξερε από πού έρχόταν, ούτε πού θα πήγαινε...

«Αφού μ' άγαπήσ, πρέπει νάχης ναύς σε! την έπιθυμία μου να μάθω κάτι απ' τη ζωή σου, θέλω γιά σε φαντασθώ όπως ήσουν πριν, όταν άκούω δεν σε γνώρίζω!...»

—Γιατί; Γιατί ήπας άλλα πράγματα απ' αυτά πού άποτελούν το παρόν; Είμαστε μαζί, άς άρκεσθούμε σ' αυτό... Είναι το

ΜΑΡΙΚΕΡΙΤ ΝΤΕΣΕΝ

πάν... Πρέπει να συνθήοις ν' αγαπήσ έναν άνθρωπο απ' τη στιγμή που μπήκε στη ζωή σου. Έκείνη τη στιγμή γεννήθηκε γιά σενα. Δεν είσαι εύτυχιωμένη;

—Ναι... Είμαι εύτυχιωμένη γιάτι σε αισθάνομαι δυνατό, γιάτι κοντά σου δεν παύω τίποτε άλλο παρ' την άγκαλιά σου, τη δύναμή σου... 'Αλλά μία άνησυκία με τρώει, σαν σε κυττάω πολλά ώρα. Καταλαβαίνεις; Θα ήθελα να ήξερα τί είσαι γιά να ήσυχάσω... Κάποτε νομίζω πως δεν μ' αγαπάς, πως δεν αγαπάς ποτέ σου τίποτε, πως δεν υπέφερες ποτέ... Πώς ή ζωή δεν ήταν γιά σενα παρ' μία σειρά από εικόνες που πέσαν μπροστά στο σκληρό και άδιάφορο μάσο σου χωρίς να σ' άφήσουν την παρμηκή συγκίνησι.

—Ρωμαντίκ! Η ζωή δεν άφηνει ποτέ αδιαφόρους εκείνους που ζέρουν να τη ζήσουν... 'Αλλά γιάτι θέλεις όπισσάποτε να μάθης ποιος είναι αυτός που άγαπάς; Μείνε εύτυχής γιά την άγάπη σου κι' άρκεσου σ' αυτό μονάχα...

—Άκουσε, Βλαδιμηρε. Είμαι άνόνητο αυτό πού θα σε ρωτήσω, αλλά πές μου... πως αγαπάς τη μητέρα σου... Δεν θα σε ρωτήσω πιά τίποτε άλλο. 'Ετσι όμως θα μάθω πως αγαπάς κάποτε κάτι...

«Εκείνος έμεινε μερικά λεπτά σιωπηλός, σκεπτικός, παγωμένος.

—Δεν γνώρισα τη μητέρα μου!...

Καμιά λήρη δεν φαινόταν σ' εκείνη την άπάντησι. Μία σιωπασί μόνον του προσέφυγε, πού μαρτυρούσε έκενυρισμό και τίποτε άλλο. Η Λία άπαιθώλησε ένα όθιο. 'Αλλά ή ήταν λοιπόν αυτός που άναγούσε; Ο νά ήξερε!... Με τον καιρό το μυστήριο αυτό έγινε μαρτυρικό γι' αυτήν. Άρχισε να φοβάται.

♦♦♦

Κάποιο θράδυ ο Βλαδιμηρος της είπε πως θα δειπνούσε με κάποιον σωματρίτη του, πού λεγόταν Νικόλας Σμυρνών, παλιός αξιωματικός. Της είπε πως θα την σούτνε ως άραδωδασιακικά του. Έκείνη δέχτηκε. Την έπομηνε το θράδυ συνήντησαν τόν Σμυρνών σε κάποιο κοιμησάρι της πόδας.

Ο παλιός εκείνος αξιωματικός προκάλεσε μεγάλη αισθησι απ' τη Λία. Ήταν εξαιρετικά μορφωμένος, λεπτός, κομψός και έπί πλέον είχε μία πολύ περιεργή άτομικότητα. Η αλήθεια είναι πως γιά τους Γάλλους ο ζένος ήταν πάντα περιεργός.

Το δειπνό ύπηρεζε εύθυμο. Χόρεψαν. Κατόπιν ο Βλαδιμηρος έπρεπε να φύγη γιά να παίξη και ο Νικόλας Σμυρνών πρότεινε στην Λία να την συνοδεύσει στο θέατρο, ως την ώρα πού θα ζανασυαντούσαν το Βλαδιμηρο στο κοιμησάρι.

Τίποτε το άφυσικό δεν συνέβη κατά το διάστημα της νύχτας. Έκείνος ο Σμυρνών ύπηρεζε καθάλλιερος λεπτός και χαριτωμένος. Ζανασυνάντησαν τόν Βλαδιμηρο και μετά ο καθένας πήγε στο σπίτι του κατά τη ζημερώματα. Η Λία, μάτια προσάθης να μάθρη τί ήταν ο αινιγματικός εκείνος αξιωματικός. Ο Βλαδιμηρος την παρακαλούσε να μην του κινή έρωτήσεις. Φαινότανε σκεπτικός και άποσκολημένος.

—Μά, αύριο στις 5 θα πής στο σπίτι του Σμυρνών να πάρете το ταξί...

—Όλα... —Θα πής, και μόνη σου μάλιστα!...

—Λία, αύριο στις 5 θα πής στο σπίτι σε γιάτι τίς έκανε αυτή την προσδλητική πρότασι.

—Είσαι τρελλός... δεν καταλαβαίνω... Βλαδιμηρε, έξηγήσου μου... 'Ετρεμε σύγκορμη... Φανταζόταν πως ή στιγμή πού θα μάθαινε πλοιαίσε. Γιά μία στιγμή όλες οι τρελλές σκέψεις μαζεύτηκαν στο μυαλό της.

«Ποτέ μου δεν τόν άγάπησα τόσο... 'Ας ουσάσω... Κι' αν άκούω μιλώω θα τόν άγαπήω και πάλι... Και θα ύποφέρω γιάτι δεν θα κατορθώω ποτέ να τόν περιφρονήσω... Το ζέρω... το αισθάνομαι!...

«Εκείνος άπάντησε με βαρεία φωνή: —Ο Σμυρνών έχει στην κατοχή του γράμματα πού μπορούν να με πάνε απ' τη φυλακή... και μακρότερα ακόμη!...

—Βλαδιμηρε θέλω να μάθω τί έκανες... —Και ο Σμυρνών μού είπε χθές πως θα μού έπείσερε, τα γράμματα αυτά έάν πηγαίνεις εσύ να τα ζητήσεις... Καταλαβαίνεις!... Ναι! Καταλαβαίνεις περιεργη...

«Ποτέ μου δεν τόν άγάπησα τόσο... 'Ας ουσάσω... Κι' αν άκούω μιλώω θα τόν άγαπήω και πάλι... Και θα ύποφέρω γιάτι δεν θα κατορθώω ποτέ να τόν περιφρονήσω... Το ζέρω... το αισθάνομαι!...

«Εκείνος άπάντησε με βαρεία φωνή: —Ο Σμυρνών έχει στην κατοχή του γράμματα πού μπορούν να με πάνε απ' τη φυλακή... και μακρότερα ακόμη!...

—Βλαδιμηρε θέλω να μάθω τί έκανες... —Και ο Σμυρνών μού είπε χθές πως θα μού έπείσερε, τα γράμματα αυτά έάν πηγαίνεις εσύ να τα ζητήσεις... Καταλαβαίνεις!... Ναι! Καταλαβαίνεις περιεργη...

—Θα πληρώσω την άτιμία σου... την κλεψία σου... ή έγκλημά σου... Όχι, όχι, όχι... Δεν θα πάω... Δεν έχω καμμία δουλειά εκεί... Δεν έχω χρέη, αν είχα

θα τα πλήρωνα μόνη μου...

—Ο Σμυρνών ήθελε να με κινή να ύποφέρω άπαιτώντας να πής στο σπίτι του... περισσότερο παρ' αν μ' έδαζε να πληρώσω... Σκέπτεται πως δεν ύπάρχει χειρότερο πράγμα γιά έναν άνδρα απ' το να ζέρη πως ή γυναικία πού αγαπά είναι ύποφερμένη να...

—Και ύποφέρεις; —Τα φωτεινά μάτια σκοτεινίασαν.

—Θα ύποφέρω εσύ, σ' όλη σου τη ζωή όταν με αισθάνομαι απ' τη φυλακή, ή νεκρός, γιάτι δεν δέχτηκες να κινής μία θυσία... γιά να με σώσης...

—Τότε δεν μ' αγαπάς... Μίλησε λοιπόν μία φορά. Πες όλη τη σκέψη σου... Πες μου γιάτι με πήρες απ' τη ζωή σου... Γιατί μ' άφησες να σ' αγαπήσω... Δεν ύπηρεζα παρ' ένα όργανο μόνον γιά σενα... Ένα όθιο όργανο απ' την άρχη... Αυτό είναι... Δεν ήμουν τίποτε άλλο... Δεν ήξερα πως έπαίξε. 'Αλλά άπάντησε λοιπόν, θέλω έπί τέλους να μάθω... Περιμένεις αυτήν την έπισκέψη!... 'Εξερς πως μπορούσα να άρεσα στο Σμυρνών; Πες έπί τέλους κάτι... Σέρεσι πόσο κακό μού κάνεις; Βλαδιμηρε, πές μου πως θα πιά είναι ένα κακό όνειρο, ένας έφελτος... Όλα έδουσαν, Βλαδιμηρε; Δεν έχω κάνει έν τούτοις κανένα κακό. Δεν είσαι τρεπ!

Παύσαν απ' το σκακκάι του, με το πρόσμω άναστατωμένη, τυφλωμένη απ' τα δάκρυα... Νόμιζε πως θα τραλλιανόταν από πόνο και ντροπή... Την άπασασε σιγά-σιγά από πάνω του χωρίς να είλη έλξη...

«Απελπισμένη εκείνη εύραλσε: —Και αν σε σκοτώνω εγώ...

Σήκωσε τους ώμους του και γύγες άφου τίς έρριξε ένα βλέμμα, και είπε: —Αύριο στις 5...

♦♦♦

Η Λία γνώρισε τόν πιο μεγάλο πόνο. Πόνος, και ντροπή μαζί στο πιο εύαισθητο σημείο πού μία έρωτευμένη γυναικία καρδιά μπορεί να γνώριση.

«Τι άδολπι!... Και δεν ζέρω, δεν ζέρω τίποτε... Πρέπει να ζερωύν με κάθε τρόπο... Θέλω να ζήω ακόμη. Δεν θέλω να σκάσω τη ζωή μου γι' αυτό... το κτήνος. Θα φύγω άμαυς απ' την εξοχή, έχω άνάγκη από άνάπαυσή και λήην... Θα κάνω ένα μπάνιο γιά να καθαρισθώ άόλοκλη... Αυτό είναι... θα φύγω...

«Αλλά ή προμερή φράσι του Βλαδιμηρου ζαναρχόταν αδιάκοπα στη μνήμη της: —Θα ύποφέρω σ' όλη σου τη ζωή πού θα με αισθάνεσαι απ' τη φυλακή ή πεθαμένο, γιάτι άρνήθηκες μία θυσία γιά να με σώσης...

«Έξερς πως θα πηγαίνω... Την άλλη μέρα στις 8 ο Βλαδιμηρος άνοιξε στην θυρωρή πού τού χτυπούσε γιά να τού δώρη ένα πακέτο με γράμματα, πολύ παλιά, γραμμένα ρωσικά και μαζί μ' αυτά κι' ένα σημείωμα της Λίας:

—Άντιό Βλαδιμηρε. Δεν έπαψα να σ' αγαπώ και γι' αυτό δεν μπορώ να σε περιφρονήσω. Είμαι αλεύθερος, γίνου εύτυχής, και άφου ποτέ σου δεν μ' αγαπάς... 'Ιως άρόντερα άναμνήσαν μόνον τόν εαυτό σου θα καταλάβεις πόσο κακό μού έκανες. Φεύγω και θα προσπαθώ να ξεχάσω όλον αυτόν τόν έφελτο. Μάθε όμως πως ή θυσία πού έκαν γιά σενα δεν ήταν άραεία άφου σ' αγαπώ. Άντιό!

♦♦♦

«Έξερς πως θα πηγαίνω... Την άλλη μέρα στις 8 ο Βλαδιμηρος άνοιξε στην θυρωρή πού τού χτυπούσε γιά να τού δώρη ένα πακέτο με γράμματα, πολύ παλιά, γραμμένα ρωσικά και μαζί μ' αυτά κι' ένα σημείωμα της Λίας:

—Άντιό Βλαδιμηρε. Δεν έπαψα να σ' αγαπώ και γι' αυτό δεν μπορώ να σε περιφρονήσω. Είμαι αλεύθερος, γίνου εύτυχής, και άφου ποτέ σου δεν μ' αγαπάς... 'Ιως άρόντερα άναμνήσαν μόνον τόν εαυτό σου θα καταλάβεις πόσο κακό μού έκανες. Φεύγω και θα προσπαθώ να ξεχάσω όλον αυτόν τόν έφελτο. Μάθε όμως πως ή θυσία πού έκαν γιά σενα δεν ήταν άραεία άφου σ' αγαπώ. Άντιό!

♦♦♦

«Έξερς πως θα πηγαίνω... Την άλλη μέρα στις 8 ο Βλαδιμηρος άνοιξε στην θυρωρή πού τού χτυπούσε γιά να τού δώρη ένα πακέτο με γράμματα, πολύ παλιά, γραμμένα ρωσικά και μαζί μ' αυτά κι' ένα σημείωμα της Λίας:

—Άντιό Βλαδιμηρε. Δεν έπαψα να σ' αγαπώ και γι' αυτό δεν μπορώ να σε περιφρονήσω. Είμαι αλεύθερος, γίνου εύτυχής, και άφου ποτέ σου δεν μ' αγαπάς... 'Ιως άρόντερα άναμνήσαν μόνον τόν εαυτό σου θα καταλάβεις πόσο κακό μού έκανες. Φεύγω και θα προσπαθώ να ξεχάσω όλον αυτόν τόν έφελτο. Μάθε όμως πως ή θυσία πού έκαν γιά σενα δεν ήταν άραεία άφου σ' αγαπώ. Άντιό!

♦♦♦

«Έξερς πως θα πηγαίνω... Την άλλη μέρα στις 8 ο Βλαδιμηρος άνοιξε στην θυρωρή πού τού χτυπούσε γιά να τού δώρη ένα πακέτο με γράμματα, πολύ παλιά, γραμμένα ρωσικά και μαζί μ' αυτά κι' ένα σημείωμα της Λίας:

—Άντιό Βλαδιμηρε. Δεν έπαψα να σ' αγαπώ και γι' αυτό δεν μπορώ να σε περιφρονήσω. Είμαι αλεύθερος, γίνου εύτυχής, και άφου ποτέ σου δεν μ' αγαπάς... 'Ιως άρόντερα άναμνήσαν μόνον τόν εαυτό σου θα καταλάβεις πόσο κακό μού έκανες. Φεύγω και θα προσπαθώ να ξεχάσω όλον αυτόν τόν έφελτο. Μάθε όμως πως ή θυσία πού έκαν γιά σενα δεν ήταν άραεία άφου σ' αγαπώ. Άντιό!

♦♦♦

«Έξερς πως θα πηγαίνω... Την άλλη μέρα στις 8 ο Βλαδιμηρος άνοιξε στην θυρωρή πού τού χτυπούσε γιά να τού δώρη ένα πακέτο με γράμματα, πολύ παλιά, γραμμένα ρωσικά και μαζί μ' αυτά κι' ένα σημείωμα της Λίας:

—Άντιό Βλαδιμηρε. Δεν έπαψα να σ' αγαπώ και γι' αυτό δεν μπορώ να σε περιφρονήσω. Είμαι αλεύθερος, γίνου εύτυχής, και άφου ποτέ σου δεν μ' αγαπάς... 'Ιως άρόντερα άναμνήσαν μόνον τόν εαυτό σου θα καταλάβεις πόσο κακό μού έκανες. Φεύγω και θα προσπαθώ να ξεχάσω όλον αυτόν τόν έφελτο. Μάθε όμως πως ή θυσία πού έκαν γιά σενα δεν ήταν άραεία άφου σ' αγαπώ. Άντιό!

♦♦♦

«Έξερς πως θα πηγαίνω... Την άλλη μέρα στις 8 ο Βλαδιμηρος άνοιξε στην θυρωρή πού τού χτυπούσε γιά να τού δώρη ένα πακέτο με γράμματα, πολύ παλιά, γραμμένα ρωσικά και μαζί μ' αυτά κι' ένα σημείωμα της Λίας:

—Άντιό Βλαδιμηρε. Δεν έπαψα να σ' αγαπώ και γι' αυτό δεν μπορώ να σε περιφρονήσω. Είμαι αλεύθερος, γίνου εύτυχής, και άφου ποτέ σου δεν μ' αγαπάς... 'Ιως άρόντερα άναμνήσαν μόνον τόν εαυτό σου θα καταλάβεις πόσο κακό μού έκανες. Φεύγω και θα προσπαθώ να ξεχάσω όλον αυτόν τόν έφελτο. Μάθε όμως πως ή θυσία πού έκαν γιά σενα δεν ήταν άραεία άφου σ' αγαπώ. Άντιό!

— Η «ΣΦΑΙΡΑ» —

ΤΑ ΘΗΡΙΑ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

Τα αίμοδόρα σκυλλόφαρα και το επικίνδυνο ψάρεμά των.—Ο «άλτης των θαλασών».—Οι καρχαρίες με τα διακόσια δόντια.— Τα πλοτή του 'Ωκεανού κ.τ.λ

Στη Νέα Ζηλανδία το ψάρεμα άποτελεί ένα έθνικό, μπορεί να ή κανένας σπέρ, πού το έξασκούν οι περισσότεροι κάτοικοι. Οι ψαράδες όμως αυτοί διαφέρουν από τους άλλους συναδέλφους των της Εύρώπης ή των άλλων χωρών, γιάτι δεν καταδέχονται να ψαρεύουν ένα ψάρι πού είναι μικρότερο από δυο μέτρα!

Συνήθως ψαρεύουν σκυλλόφαρα και ζιφίες, μεταχειριζόμενοι ειδικά δίκτυα, λέντσες και τεράστια αγκιστρία. Τα δίκτυα τους είναι επιγεμένα με χονδρό μέγεθος αγκυλι δαυτημένα στην πιασα, γιά ν' άντέχη περισσότερο από τραντάγματα και την αντίστασι πού κάνει το σκυλλόφαρα μέσα στο νερό όταν καταλόη πώς έχει συλληφθ.

Το ψάρεμα τών τεράτων του ώκεανού άπαιτεί μεγάλην τέχνην, άρρος και έπιδεξιότητα.

Η τεραστία δύναμις των ψαριών αυτών, ή φυσική των αντίστασι, το πάχος της επιδερμίδος των και ή σκετική έλλειψις τρωτών σμηνων καθιστούν το ψάρεμα εξαιρετικά δύσκολο και επικίνδυνο.

ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΑ ΚΗΤΗ

Έκκινω λοιπόν από τα διάφορα λιμάνια τα ψαρόπλοια και ζαναιούνται πέλαους σαν άνικνευτικά, πολεμικά σκάφη. Είναι εφοδιασμένα με διάφορα μηχανοστήρα-προβολείς και ακόμη με μικρά κανόνια. Στην πλώρη και στην πρήμιν τον πέλο πού έκρυβε από μέσα την άγάπη... Ο έρως σου μ' άποκαλύπτει τόν δικό μου... Μοι έδωσες τη ζωή, δινόντας μου μία ψυχή... Το μεγαλειό σου με φώτισε... Ήθελα να σού πιά σκά, να σου ζήτησω συγγνώμη, και κατόπιν να φύγω...

Η Λία χαμογέλουσε γλυκά άνάμεσα απ' τα δάκρυα. Το μαρτύριό της δεν ήταν μάταιο. Είχε άγγισι την καρδιά του πού ήταν άπονεκωμένη. Με τόν πόνο της έζήνησε την άγάπη του... Ο πόνος της γέννησε μία ζωή!

Δεν μόρεσε να τού ήη παρ' μία μόνη λέξη μέσα στην οποία έβαλε όλη της την ψυχή: —Μείνε...

ΜΑΡΙΚΕΡΙΤ ΝΤΕΣΕΝ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Η νεόνυμφη στόν άνδρα της: Τσάρλι, τί έχεις και είσαι μελαγχολικός; Οι στενωχώριες σου δεν είναι πιά στενωχώριες σου. Είναι στενωχώριες μας.

Ο σύζυγος: Τότε, πήραμε μία έπιστολή από μία πρώην έρωμένη μας πού μας βρίζει γιάτι την παρητάσαμε...

♦♦♦

—Θάθελα να ζέρω αν ή έργασία μου έδώ είναι μόνιμη, κύριε ύποδιευθυντά. Όταν με προσέλαβε ο κύριος διευθυντής πού είπα ότι μ' έπαιρνε δοκιμαστικά.

—Κολά, κι' από τότε δεν σου είπα αν είσαι εύκαρσιμμένος ή όχι: —Όχι. Δεν μού είπα τίποτε.

—Περιεργό πράγμα! Πόσον καιρό έχεις έδώ: —Είκοσι χρόνια...

♦♦♦

Ο μοναδικός έπιβάτης του άεροπλάνου, όταν έθεσσαν σε ύψος δύο χιλιάδων μέτρων, είδε τόν πιλότο να σκάει στα γέλια.

—Τι έχεις και γελάς; ρώτησε. —Σκέπτομαι, άπάντησε ο πιλότος, τί θα λένε στο φρενοκομείο όταν δούν ότι δραπετεύσα!

♦♦♦

Ο καπνορρούμενος: "Άλλοτε έδινα μεθήματα μουσικής στην κόρη σας, κύριε πρόεδρε.

Ο πρόεδρος: Είκοσι μίνες φυλακισ!

♦♦♦

Ο σύζυγος, έξω φρενών: —Για ποιά λόγο σε έβρισκα να φιλής ή γυναικία μου: —Γιατί φορράς λαοτικένεια ποπουίτια!

♦♦♦

Στο δικαστήριο. —Και ποιάς σου δάγκωσε το αυτί, κύριε μου: —Η σύζυγος (γιά να μη έπιδαρύνη τόν άνδρα της): Σας ζήτη άογγυνην, κύριε πρόεδρε. Έγώ τ' δάγκωσα μόνη μου!

♦♦♦

—Η όμνηρέλλα πού αγόρεσα από σας δεν έλζει τίποτε. —Και γιάτι, κύριε; —Την έξαωσα χθές σ' ένα έστιατόριο και σήμερα την ζαναδάρχη.

— Η «ΣΦΑΙΡΑ» —

να σωθούν άναρπικόμενοι και πάλι στο ψαρόπλοιο.

Ο ΑΛΤΗΣ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

Ένα από τα πιο επικίνδυνα σημεία του ψαρέματος των τεράτων του ώκεανού είναι όταν κλειστούν δυο-τρία απ' αυτά μέσα στα χονδρά δίκτυα και άρξισουν να κάνουν τεραστία πηδημάτα.

Μεταξύ των τεράτων του ώκεανού, ο ζιφίας είναι εκείνος πού κάνει τα μεγαλύτερα άλματα, είναι ο «άλτης των θαλασών». Άλλά μετά το κάθε του άλμα πέφτει με το ρύγχος έπάνω στο δάμα του ή ακόμη και στο... κατάστρωμα του πλοίου. Και άλλοιόμενον σ' εκείνον τόν ψάρο πού θα έρεβή από κάτω από το ρύγχος του ζιφία τη στιγμή πού πέφτει «κορωφτά».

Το ψάρεμα της φαλαίνης δεν είναι και τόσο δύσκολο όσο κουραστικό έξ αίτιας του εξαιρετικού βάρους της. Συνήθως ή φαλαίνα ψαρεύεται με δόλωμα το οποίο άποτελεί ένα μεγάλο ψάρι.

Φαντασθήτε όμως ότι το άγκυρίσι πού χρειάζεται για να ψαρευτή ή φαλαίνα μοιάζει σαν μία μικρή άγκυρη!

Όταν πισσώ ή φαλαίνα, δεν σύρεται έπάνω στο κατάστρωμα του πλοιαρίου, αλλά στην πλησιέστερη έπρη από την άφηνουν να ψαφθή.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΣ ΨΑΡΙΑ

Πολλές φορές οι ψαράδες του 'Ωκεανού, παριστάνται μάρτυρες ενός θαύματος μεγαλοπρεπούς στην άγριότητά του.

Όπως οι άνθρωποι και το ζώα, έτσι και τα ψάρια, βρίσκονται συχνά στην άνάγκη να διεκδικήσουν το «ψωμί» τους από έναν επικίνδυνο αντίπαλο. Κι' όπως λέει ή παροιμία «το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό».

Βλέπουν λοιπόν τότε οι ψαράδες δυο τεραστία σκυλλόφαρα να κυνηγούν ένα άλλο μικρό, γιά να κορέσουν την πείνα τους και να κτυπιώνται έπειτα ποιά θα το πρωτοψάρι.

Και είναι άφάνταστη ή άγριότης των θαλασσίων τεράτων αυτών, και πρωτογενές το πέρισμα κι' ή γαλιά τους.

Οι τεραστίες ούρες των γιά να διαμελάσουν τόν έχθρον, διαγράφουν τρομερές, στρογγές, ύψηλές και πέστους με τέτοια όρη, ώστε να σπώνουν πελώρια κύματα. Οι αντίπαλοι ύποκυρτών, έπιπνύνται, κιντάρουν με τα τρομερά δοντατινά, με το κορμί των, όπως μπορούν, όσο μπορούν.

Και δεν σταματούν την πάλη παρ' μονάχα όταν ο ένας άποσπρήσ, άμφοτέρως ή εμφανισθ ή άλλο μενολειτερον

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

Π ΛΕΓΕΙ Η ΑΝΙΤΑ ΚΟΛΜΠΙ

Ζώ όπως μ' άρεσει. Έχω μία πρωτόγονη ψυχή. Νοιώθω πώς είμαι δαδωλή των γυναικών που ζούσαν στην λίγνη εποχή. Ξέρετε πότε κοιμούμαι; Όταν είμαι κουρασμένη. Για ποιά λόγο να πάω να κοιμηθώ μία ώριμη γυναίκα όπως όλος ο κόσμος; Άν μου έλθω η ιδιοτροπία να δειπνήσω στις 3 ή ώρα το πρωί, γιατί να μην ικανοποιήσω αυτήν την τρέλλα μου; Ποιάς μπορεί να μ' έμποδισ; Έπειτα θέλετε να μάθετε και κάτι άλλο; Δεν άρρωσταίνω ποτέ και είμαι πάντα ευτυχισμένη!...

Ο κόσμος παραξενεύεται που με βλέπει τόσο ζωνήρη, τόσο όγιη, τόσο χαρούμενη! Κι όμως είναι απλούστατο: Ζώ όπως μου λέει η φύσις να ζώ. Δεν περιορίζω τον εαυτό μου, δεν τον στενοχω-

ρώ. Αυτό είναι το μυστικό μου. Είναι τόσο εύκολο να το καταλάβει κανείς! Κι ωστόσο θα το πιστώσετε; Κανείς δεν μπορεί να με καταλάβει...

Όλοι με λένε Άννιτα Κόλμπι και όμως το πραγματικό μου όνομα είναι Άνιτα Μπραβάνι. Γεννήθηκα στις 18 Ιουλίου του 1912. Ο πατέρας μου ήταν συνταγματάρχης και η μητέρα μου ηθοποιός του μελοδράματος, μία από τις μεγαλύτερες σοαίδους του τόπου μας.

Όταν ήμουν μικρή δεν αγαπούσα τον κινηματογράφο. Δεν αγαπούσα κανέναν, ελάτρευα μόνον τον πατέρα μου. Ός τώρα δεν συνήπασα ακόμα κανέναν άλλον αξιωματικό που όμορφο άπ' αυτόν!

Η μητέρα μου κέρδιζε άφθονα χρήματα και ζούσαμε με μεγάλη πολυτέ-

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Λεία στη Νέα Υόρκη. Τα πρώτα όμως διαθήματα που έκανα για να εμφανισθώ ως χορεύτρια μ' άπογοήτευσαν.

Ένα δράδυ ό λιμπερσάριος της μπτέρας μου μπήκε στο καμαρίνι της άκτινοβολώντας από χαρά. Μας έφερνε καλές ειδήσεις...

—Μις Άνιτα, μου είπε, έτοιμασθήτε να παρουσιάσθτε αύριο στον «Βασίλεα του μουζικ-κώλλι» τον Ζιγκφρίδ.

Την άλλη μέρα παρουσιάστικα στον βασιλέα (του μουζικ-κώλλι) και του άρεσα. Δεν έγινε όμως ένα από τα 12 γκέφας του μπαλέτου του, γιατί το μπαλέτο ήταν συμπληρωμένο. Έμεινα ωστόσο στο θέατρό του κι έκανα τήν εμφάνισή μου στο «Ζιγκφρίντ Φόλλις» ως χορεύτρια.

Ένα δράδυ, λοιπόν, ύστερα από λίγο καιρό ήρθε στο Μπροντγουάιν ό Ντράγκας Φαίριμπακς. Είναι άδύνατο να φαντασθήτε τήν έκπληξή μου όταν τόν είδα να μπαίνει στο καμαρίνι μου με μία πελώρια άνοδοσμήνη.

—Μις Κόλμπι, μου είπε, είμαι ό Ντράγκας Φαίριμπακς... θέλετε να παίξετε μαζί μου στον κινηματογράφο; θένουν αύριο για το Χόλλυγουντ... Είσαστε ή «Παρτεναίρ μου», που μου χρειάζεται για το καινούργιο μου φίλμ...

Δέχτηκα, με τήν άδεια του πατέρα μου, και τόν άκολούθησα στο Χόλλυγουντ.

Η πρώτη μου εμφάνισή στον κινηματογράφο σημείωσε μία καταπληκτική έπιτυχία. Οι ακινωθέντες θρήκαν άμέσως σέ μένα ένα ιδεώδη γυναικείο τύπο και μ' έθαλαν να υπογράψω άμέσως ένα συμβόλαιο για έξη καινούργια φίλμς...

Το πρώτο άπ' αυτά τα φίλμς ήταν το «Κογκόλ». Θα έπαιζα τώρα μ' έναν άλλον περιφημον άστέρα: τόν Γουώλτερ Χούσταν! Όμολογώ λοιπόν ότι αυτή τη φορά ήμουν πολύ ταραγμένη και όταν

παρουσιάσθηκα μπροστά στο φακό μ' έβλεπε πιάσει ένα τρομερό «τράκι».

Η πρώτη σκηνή που εγύρισα με τόν Χούσταν ήταν άεσθηρήντη... Άπογοητευτικά τόσο πολύ, ώστε τούς άφησα στη μέση κι έτρεξα να κρυφτώ στο καμαρίνι μου.

Ο Γουώλτερ Χούσταν τότε ήλθε να με παρηγορήσει.

—Έχετε ένα μεγάλο ταλέντο, Κόλμπι, μου είπε, σάς θαυμάζω γι' αυτό. Άπό κεινή τήν ήμέρα γεννήθηκε μεταξύ μας τό πιο τρυφερό, τό πιο άγνό αίσθημα.

Οι σκέσεις μας αυτές έδωσαν άφραμψή να κυκλοφορήσουν στο Χόλλυγουντ οι πιο άπιστευτες και οι πιο φανταστικές διαδόσεις.

Κι όμως ό Χούσταν δεν ήταν για μένα τίποτε άλλο παρά ένας μεγάλος και καλός φίλος. Είναι ίσως ό μόνος άνθρωπος που με κατάλαβε και με έδούλησε να δείξω τό ταλέντο μου και να πάρω τή θέση που έχω σήμερα στον κινηματογράφο.

Ο Χούσταν, ό καλός φίλος μου, κατώθησε να κάνει κι ένα θαύμα: να με κάνει οικονομό! Έδώ και λίγο καιρό δεν είχα καμμία κατάθεση στην Τράπεζα. Όσα χρήματα κέρδιζα τό ζώσαυ στις τουαλέτες μου, στα θαυμάσια άλλα μου που προκαλούσαν τό θαυμασμό όλων των γυναικών του Χόλλυγουντ και στα περιφημα κοσμήματά μου.

Μία μέρα όμως ό γραμματέας μου έλαβε μία άσύστηρη διαταγή από τόν καλό μου φίλο να καταθέτω στο έξής τό μισό μισθό μου στην Τράπεζα! Κι έπαιρνα τότε 2.500 δολάρια τήν έβδομάδα...

Αυτό ωστόσο δεν σημαίνει ότι άλλαξε τόν χαρακτήρα μου, γιατί νοιώθω πάντα ότι έχω μία πρωτόγονη και ιδιότροπη ψυχή.

ΓΙΑ ΤΑΣ ΚΥΒΡΙΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ Η ΩΜΟΡΦΙΑ

Δεν πρέπει να φαντασθούμε πως τα διακόρυα Παρισιάνα καταστήματα παρουσιάζουν πάντα στερεοτύπως τή ίδια μονά τέλεια και τήν ίδια μόδα. Φυσικά κάθε εποχή ή μόδα είναι μία στις γενικές γραμμές. Όσον όμως άφορά για τίς λεπτομέρειες κάθε οικος δίδει στά μοντέλα του μία προσωπική του σφραγίδα. Ας γι' ό θύνη εύνοια κατ' έξοχην τα πολύ φαρδύα φορέματα και κατελήξε σ' αυτή γιατί άντελήθη πώς επικίνδυνα είναι τα στενά και τα ελαφριά για δράδυ άφού λίγες είναι ή σιλουέτες που κολακεύονται άπ' αυτή τη μόδα.

Για τό λόγο αυτό έπρεπε να λανσάρη τα πολύ φαρδύα που γίνονται από αθήρια υφάσματα και διπλώνουν τή γυναικεία σιλουέτα σ' όλη τήν ωμορφιά.

Ο Άουστίν Λελόγκ πάλι παρουσιάζει άρεκτο φόρδο, αλλά με μεγάλη τέχνη, ώστε να μ' ή διδή άμέσως τήν εντύπωση του πλάτους. Άλλοι οικoi δίδουν άλλν τους τήν προσοχή στα μανίκια, άλλν στα κορσάκ και άλλν παρουσιάζουν μία άσυνήθιστη πρωτοτυπία στα χρώματα και στην ανάμειξή τους. Για τα άπογευματινά φορέματα υπάρχουν άπειρες λεπτομέρειες που έπιτυγχάνονται ποτε με ναντέλλα και ποτε με κεντήματα.

Η ναντέλλα εναφαιίνεται και στολίζει όπερβολικά τό γενικό σύνολο του φορέματος υπό τόνον, ρύς, θόλάν, ζαμπά, ένκρουστούνον, και κάποτε μάλιστα με ναντέλλα γίνονται και δαόκληρα ζιλά.

Για τό θέατρο θα φορεθούν πολύ οι μπλούζες από γυαλιστά υφάσματα, που θα φαίνονται μέσα από τή ζακέτα του μαζούρου ταγιέρ από πέλντρα. Έτσι θα βλέπουμε ζακέττοια και φούστα μαυρή με μπλούζα είτε από άσπρο είτε από φανταχτερό χρώμα σανόν. Άπ' τό ίδιο χρώ-

μα είναι γαρνιρισμένο και τό μικρό μαύρο καπελλάκι. Γιατί είναι περφό τό ποίμε, ότι τό άραιότερο καπέλλο για δράδυ είναι ή μαύρη ψάθα γαρνιρισμένη με μπουκετάκια από λουλούδια τών οποίων τό χρώμα θα θούλιζε τήν μπλούζα. Τα μπουκετάκια αυτά είναι καμωμένα από έλαιοδύο.

Για πολύ άμυγλή φορέματα συνειρίζεται τό δράδυ, ή ούρα και τό μεγάλο ντεκολτέ. Γίνονται δε από λαμπερά και άπαυτράπιντα χρώματα. Παρουσιάζουν ιδιότυπα ντραπαρίσματα, αλλά πολλά έξ αυτών προτιμούν τήν έντελώς ίσια γραμμή, που έχει μόνον ένα γκοντέ πίσω και αυτό σχηματίζει κάτω τήν ούρα. Η ο'ρά είναι άπορρίπτη να γίνεται κατά τή πιο κοντήτση από άλλους.

Με τίς τουαλέτες αυτές άπαραίτητα είναι τα μαντά τρουά-κάρ ή τα μολερ-ρέ και συνοδεύονται ως έπί τό πλείστον με έσάρπες άσούρι.

Τα ύποδήματα που συμπληρώνουν τα δράδυνα σύνολα είναι, είδος σάνδαλα από λαμ' χρυσό ή άσημένιο και κάλτσες άροχονοφάντες στο χρώμα του δέρματος τά δε γάντια είναι από τοούλι ή λεπτό φίλε σ' χρώμα που συνδυάζεται με κάποια λεπτομέρεια τής τουαλέτας.

ΓΑΡΝΙΡΙΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Τα γαρνιρίσματα είναι πολλά και ποικίλα, προσοχή όμως, διότι άν δεν μπορούμε να ερθεδώσουμε πολλά γάρνιρουμε τα καπέλλα μας, προτιμώμε τον είναι να διαλέξουμε μία καλή κορδέλλα. Μ' αυτή μπορούμε να γαρνιρώμε τήν ψάθα μας θαυμάσια χωρίς να είμαστε και στο περιθώριο τής μόδας. Τα πτερά στοιχίζουν κάπως περισσότε-

ρα άν θέλουμε να διαλέξουμε καλό πτερό και να μ' ή δώσουμε τήν έντύπωση πως έξοκκλίσουμε ένα πτερό από μία κόττα ή ένα κόκκορα που είχαμε στο κοτέτι μας.

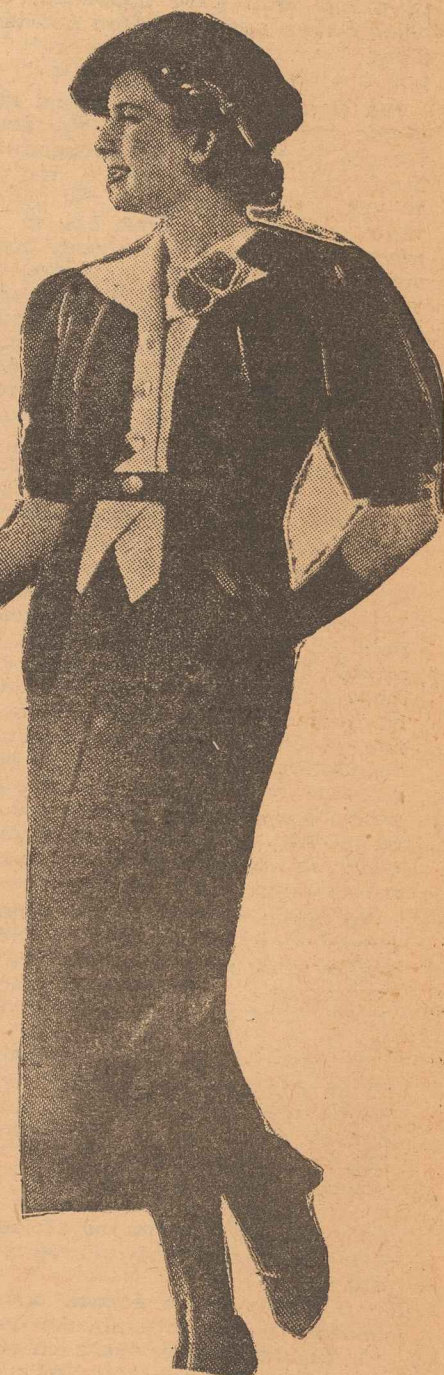
Μερικά κανοντιέ και τόκες που δέ έχουν λίγο σηκωμένα ρεβέρ θα μπορούν να γαρνιρισθούν θαυμάσια με κορδέλλα γκρό γκραν και με τήν ίδια αυτή κορδέλλα ή ένα μοτίφ που τοποθετείται στο σηκώμα.

Ο ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Η τωρινή μόδα μας παρουσιάζει πολλά πράγματα, μεταξύ τών άλλων και μαλλιά σε χρώματα διαλέ, μπλε λαόαντ, κοκκινωπά κλπ. Όσο δε και άν φαίνεται παράξενο αυτό, βλέπουμε τή μόδα αυτή καθημερινώς με νέας διαστάσεις και όταν δεν παρουσιάζεται σε ύπερβολική μορφή δεν είναι βίολογ άσχημη.

Η μόδα δε αυτή έχει τό καλό ότι μας δίδει τό δικαίωμα άν θέλουμε ν' αλλάξωμε, διότι τό βάψιμο των μαλλιών γίνεται με κάτι που μοιάζει με τό λουκάκι και τό έρικόουμε σε διάφορα χρώματα, έχει δε τό καλό να φεύγει με τό πρώτο λούσιμο.

Έφτος είναι πολύ τής μόδας τα μεταξωτά ταγιέρ άποκλειστικώς μονόχρωμα. Το μοντέλακι αυτό που παραθέτουμε είναι ένα από τα τελευταία του Παρισινού οικου Πατού. Άποτελείται από άσπρο και λευκό μεταξωτό και ή μπλούζα του από λευκό επίσης ύμνημ'ε. Μπορεί κάλλιστα να φορεθώ τόσο τό πρωτό άπ' και τό άπόγευμα καθώς και σε τσάι.

— Η (ΣΦΑΙΡΑ) —

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΑΣ

Τ α ο ρ μ ι ν α. Πέραςες δύο φορές από τήν τύχη και δεν τήν κύταξε. Τήν τρίτη φορά όμως, θα σέ κυτάξή εκείνη με μεγάλη εύνοια. Έλπίζε σόν άσπερισμό σου γιατί λάμπει σάν διαμάντιπετρα. Δούλευε χαρούμενος στάς εργασίας του σπιτιού. Η ώρα πλησιάζει που θ' ανταμειφθής για τήν καλή σου καρδιά.

Α γ ρ ι α. Μία τύχη χαρισμένη στή μέση σε δυό έσπερες. Έποχή ρομαντισμού και έποχή άπογοητεύσεως. Ένα τυχαίο δυστύχημα σε χωρίς από έναν άνθρωπο που ήσους συνδεμένη Πίκρας και άάσασα περασμένα. Έργασία άδιόκηπη. Ξενιτσομένη, νέα πατρίδα. Έίλος ευχάριστος. Τ' άσπέρ σου θα άνατείλι πάλι λαμρά.

Μ α ν υ α. Καλλιτεχνική ιδιοσυγκρασία, παρασμένες εύτυχίες και δάδες. Άπολαύσεις πολλές, μουσικές, άπηγορευμένες. Ένας άνθρωπος σε λατρεύει αλλά είναι δεμένος με κοινωνικά δεσμά. Θυμάσαι περασμένα μακρινά και μελαγχολία. Δεν μετράς ποτέ. Όλα γιά όλα. Τόκμηρη αλλά και ύπερφηρνή.

Ένας θάνατος που πέραςε σε τόσκι-σε άρκετά. Τό άστρο θα λάμψη στή δύση του πολύ.

Θ ε μ ι σ τ ο κ λ η ς Α. Χαρακτήρ άνήσυχος και άνυπομονος. Λόγω αυτού τούτου τού χαρακτήρος σου θα περάσης δύσλεες και θα άγωνισθής για να επιβληθής στο τέλος και στην έκαστη σου. Ο κόσμος είναι ακαθόρθωτος και σ' αυτό σταίει ή έλαλειψη θέλησεως που σε κρατεί.

Α τ τ ι κ ο ν. Σε προσέκλει ή τέχνη με όλα τα θέλητρά της. Πρόσεχε. Δεν είναι όλα ρόδινα εκεί. Γεννήθηκες μέρα συννεφιασμένη. Η άστρική έπίδραση ήταν μάλλον θανάτη. Άλλά θα διαλυθώ ή όμύλη της τύχης που σ' επηρεάζει ακόμα όταν θάσής δαόκληρος στή δουλειά, με ζοή και με κέρι.

Α ε σ θ ι ο ν. Μία άφροντισία και μία μοιρολατρία πρωτοφανής σε επηρεάζει εις όλα. Άνάγκη να έυνησής. Η τύχη μας δίνει ό,τι μπορεί όταν τήν βοηθούμε λίγο κι έμεις. Και δεν είσαι άτυχος. Άπεναντίας, έχεις τύχη βονά. Και θα φανή προσέως.

Π ε ρ ι ε ρ γ ο ν Β. Παραούθηρες άπό συμπάθειες στη ζωή χωρίς να προσέξης τό συμφέρον σου. Αυτό είναι κακό. Δεν ζή κανένας μόνο με φίλεις, χρειάζεται και λίγη δράσις. Ο Κρόνος ήταν τ' άσπέρ σου, δυνατό, γερό και λαυ πρό. Βοήθησε τό στήν φωτόδολο τροχιά του και δεν θα χάσής.

Α τ υ χ η Μ ι κ ρ ο β λ α. Η Τετάρτη είναι ή καλύτερά ήμέρα για σένα. Ένα ταξίδι μακρινό θα σε κάνει εύτυχιωμένη πάντα άν προσέξης στήν έκλογή των προσώπων. Σ' άγαπούν όλοι και θα σ' άγαπούν έφ' όσον θα διατηρήσης αυτήν τήν γλυκύτητα τού χαρακτήρος σου.

Ζ ω ή Κ ά ρ μ ε ν. Ρωμαντική. Έγχαπες τά πράγματα και τή μουσική. Έγχαπες όνειρα μεγάλα, τά όποια θα πραγματοποιηθούν άν εργασθής συστηματικά, ειλικρινά και με ζήλον γι' αυτά. Η τύχη σου εξαρτάται από σένα. Μην όργιζσαι και χάσεις τήν λαμψη του άστρικού σου κόσμου.

Τ ζ α κ. Όνειρεύεσαι να γίνης άστέρα κινηματογράφου και παραμελής καθήκοντα και ύπογρυφούς που θα σε φέρον πλυσισία στο λιμάνι τής εύτυχίας. Η τύχη είναι ευή μες άφαι να τό θέλωμε και να τής δώσουμε ένα γέρι. Η Κυριακή είναι ή ευνοική ήμέρα για τας ύποθέσεις σου. Μία Κυριακή καλοκαιριάτικη θα σου φέρη κάποια εύτυχία.

Θ ε δ ο β ο ν Π ή λ λ. Γιατί τόσο άκαταστασία χαρακτήρος; Και όμως είναι άνθρωπος ίσορροπημένος και χαρακτήρα πολύ ήρεμο. Άργεί λιγάκι να σ' ευνοήσ ή τύχη αλλά μ'ήν άπογοητεύσει. Τό μεσογόνισμα τού άστρου σου πλανάσει. Υπομονή, έπιμονή, εργασία και όλα θα πάνε καλά.

Ε λ ι ζ α. Τι κευκόαν έρωτικώς όνειρον μέσα στο πνεύμα σου. Κοιμάσαι, έυπνάς σ' αυτό. Άδιαφορείς για κάθε άλλο. Μην τό κάνης. Η άπασχόλησις τού πνεύματος μας σόν έρωτικό κόσμο μας άφαιρεί τό μηχαντικό ρευστό που χρειάζομε για να εύτυχίσουμε και να προσδύσουμε. Και σ' άγαπούν πολύ.

Α ο υ δ ο β ι κ ο ν. Η έλθέσεια τής καρδιάς σου θα σου φέρη μίαν άναπάντευτη εύτυχία. Δεν έχεις άπάτησεις από τή ζωή αλλά θα έγης νικητής και προπαύσας άπ' όλα. Έχεις άστρο που λάμπει σόν τόν ήλιο. Μή χάσής τό κέρι σου και τή άυτοπεποίθησ ή στη ζωή. Δούλευε και θα έλθω μέρα να γίνης κώτι.

Α π ο ν ο η τ ε υ μ ε ν. Μην μελαγχολής άδικαλόγητα. Δόσε στή ζωή σου πείδ χαρούμενο τόνο και θα έγης κερδισμένη. Έίλα, γλέντα και μ' ή σ' ενόιαξ. Ο ούρανός είναι για όλους ε' κείνους που έχουν αισιοδοξία μέσα τους. Μην παραμελής καθήκοντα και ύποχρεώσεις γιατί θα μετανιώσης πολύ. Έχεις άστρο εξαιρετικό. Όταν περάσώ τό μ-

— Η (ΣΦΑΙΡΑ) —

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

1) Ό άγωνιζόμενος εις τόν δρομον.— Πόλις τής Μ. Άσίας.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 4

1	Ο	Τ	Ο	Σ	Π	Ε	Α	Ν	Β
2	Α	Σ	Τ	Υ	Κ	Α	Κ	Ε	Τ
3	Ι	Γ	Ε	Υ	Γ	Α	Ι	Α	Α
4	Τ	Α	Φ	Α	Γ	Α	Υ	Ν	Ο
5	Υ	Δ	Ι	Α	Γ	Δ	Γ	Η	Ρ
6	Ζ	Ι	Γ	Ο	Ρ	Α	Ε	Η	Ρ
7	Ο	Υ	Α	Γ	Ε	Ο	Η		
8	Ε	Κ	Π	Ο	Ι	Ο	Ρ	Η	Δ
9	Ο	Υ	Ν	Α	Ι	Ι	Α		
10	Δ	Α	Μ	Α	Ο	Σ	Μ	Σ	Α
11	Ο	Σ	Ι	Α	Μ	Ι	Ο	Σ	Ο
12	Μ	Ι	Σ	Ο	Ε	Ε	Λ	Α	Σ
13	Μ	Σ	Α	Λ	Ο	Ν	Α	Ο	Θ
14	Δ	Α	Δ	Ι	Ο	Ο	Ι	Η	Ρ
15	Σ	Σ	Υ	Σ	Σ	Α	Η	Ρ	Σ

κρό συννεφάκι τής στενοχώριας δλα θα είναι καλά.

Ε φ θ ι σ κ ο ν. Έχετε μία χαριτωμένη άφελειαν κα τιά χρυσή καρδιά. Κλίσεις καλλιτεχνικές που δεν άπαι-ματοποιηθούν όμως γιατί θα έπικρατήσ ή λογική. Τό έμπόριο είναι ό κλάδος τής προοχίας που τό μέλλοντός σας, θα πλουτίσετε μ' αυτό και θα εύτυχησετε.

Χ ρ ο σ ο ψ α ρ ο. Θα τά χέρια σας εξαρτάται να προκόψετε. Δουλειά, δουλειά, δουλειά. Μην χάνεσθε σε όνειροπολήσεις. Ο γάμος σας δεν θα σας φέρι λεφτά αλλά μόνο οικογενειακή γαλήνη. Μην παίζετε ποτέ χαρτιά και διατηρήσετε τήν ασιοδοξία σας τό τέλος. Θα σας ανταμείψ.

Τ ο μ υ ο ν. Θα περάσετε πολλές περιπέτειες. Τό άσπέρ σας είναι ένας πλά-νής που λάμπει καλά, αλλά ταξιδεύει αιώνια. Φίλεις, άγάτες, αισθητά, περαστικά όλα σάν ταίνια κινηματογράφου με ένα εύτυχές τέλος. Μην τρώτε πολύ. Διατηρήσατε τήν υγεία σας με κάθε μέσον φρονήσεως.

Φ έ ρ ε λ π ι ν. Κανένας προφήτης δεν είναι δεκτός στην πατρίδα του. Θα διαπρέμει σε μία μεγάλη χώρα. Καταγίνεις σθε σε έφευρεθείς. Χωρίς να θέλεις θα μπόρεσες να φέρεις ένα καινούργιο έρ-μο στη ζωή και στην εύτυχία. Ο Γαλάξας σας προστάει, και λάμπει στο δρόμο σας. Αυτό είναι πολύ καλό για σας.

Ρ ω μ α ι ο ν Ά μ α λ ι α δ α. Ούτε ό Δόν Ζουάν δεν είχε τόσας κατακτήσεις. Τό άστράκι σας είναι κοντά στην Άφροδίτη. Προσοχή στήν υγεία και σσθε-ρότητά σας. Κρατηθήτε με άέλιωπρέπεια για να παντρευθήτε με ψυχραιμία εκείνη που πρέπει. Πλούτη πολλά μ' ή περι-μένετε γιατί άλλως τε δεν είναι αυτά ή μόνη άπόλαυσις σόν κόσμιο. Μην παροβήνουμε εύκολα. Σας έλπίζει.

Σ τ ε ι α κ ο ν. Πολύ φιλαρέσκεια και άπογοητεύσεις για κάθε ζήτημα. Εί-σθε άγαπητός αλλά πολλοί σας κολα-κεύουν για λόγους συμφέροντος. Φοι-ρίστε να διακρίνετε τούς καλούς φίλους σας από τούς κολάκας, που είναι περισσότεροι. Ζωή ήρεμη, και συμπάθειες γενικώς άρκετές. Κανένα εξαιρετικό γ-γονός. Τό άστρο σας είναι μονίμως και παγίως άκτινοδόνον χωρίς μεγάλες άναλαμμές.

Α ο υ λ α. Μεγάλα όνειρα σε πολύ νεαρό κεφάλι. Μην σκατάσε για τί-ποτε. Η τύχη θα σας έρ' έρχομένη στή στήσι σας χωρίς να τήν περιμένετε. Σας άγαπούν πολύ περισσότερο άπ' ό,τι φαντάζεσθε. Μην τόν πεισιμώνετε γιατί θα τόν χάσετε. Είναι άνάγκη να τού πη-τε και σεις ειλικρινώς, χωρίς έπιτηδεύ-ση, ότι πραγματικά μόνον αυτόν σκέπτε-

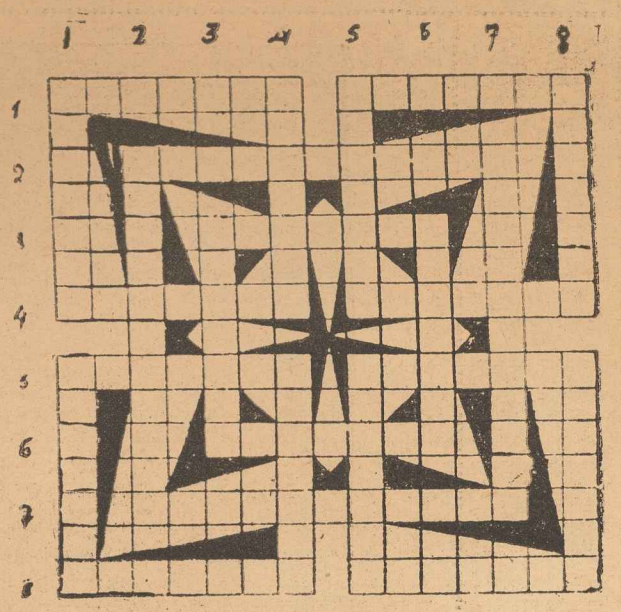
ΟΙ ΠΕΡΙΝΑΤΕ ΤΗΝ ΨΙΡΑ ΣΑΣ

- 1) Ό μ' ή άλλωζων γνώμην.
- 2) Στεγάζει τούς μεγάλους νεκρούς τής Γαλλίας.
- 3) Άφρικανός στρατηγός. — Χάνω τήν ψυχραιμία μου.
- 4) Έκείνος που δεν έχει κτηματικήν περιουσίαν. — Ηήσος τού Αίλαιού.
- 5) Μισός άνθρωπος και μισός τράνος.
- 6) Έκείνος που κάνει τόν σοβαρόν ενώ δεν είναι.
- 7) Όπλιωμένος πλῆθος. — Χρονικόν έ-πὶρρημα.

ΚΑΒΕΤΟΣ
1) ΜΕΛΛΟΝ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ.

- Πολύτιμον μέταλλο'
- 2) Άναυδνταξίς.
- 3) Ό βασιλεύς τής Τροίς.
- 4) Εύσομον κόρτον. — Άγνυστής τού 21.
- 5) Άφορουν τήν άριμτηκίην. — Ό ανταλλάσων νομίσματα (δημ.).
- 6) Φιλάθενος.
- 7) Κρατά τήν σημαία.
- 8) Δίδω χρήματα και παίρνω πράγμα-τα. — Τό έργον τού σχεδιαστού.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 5

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΥΠΟΓΕΙΟΥ

Πέντε άστυνομικοί σκυμμένοι επάνω στο πτώμα τού Πάουλ Γκιόαρ τό εξέτα-ζαν με μεγάλη προσοχή κάτω από τό φως ενός ηλεκτρικού γλύμπου που κρε-μόταν από τήν δροφήν τού ύπογείου.

Ο νεώρος άστυνομικός έρεσε επάνω στον πτώμα.

Ο Γκιόαρ είχε στο λαιμό του ένα σκονί, αλλά ο θάνατος έπληξε κατοπιν ένας φοβερός κτυπήματος με τοκοκορι ακριβώς στο μέτωπο.

Τό θύμα ήταν ιδιόκτητης ενός μικρού καφεενείου που βρισκόταν σ' έναν δρό-μο μάλλον έρημικόν, επάνω ακριβώς ά-πό τό ύπόγειο όπου βρέθηκε νεκρός. Ήταν μόλις πενήντα χρόνων, ζα-πρός, και κεραιόμορφος. Ζούσε με τήν γυναίκα μτέρα του, ή οποία άφού υπε-ρίσθη σε διάφορες έρωτισίες ειπε ότι είχε τόν γιό τήν και κατεβαίνον στο ύ-πόγειο, αλλά δεν άκουσε τίποτε που δε μπορούσε να τήν κάνει να υποψιαστή. Επειδή άργησε να φανή, τόν φώναξε, αλλά μ' ή παίρνοντας κομψών άπάντησι-εις, όποιος έβλεπε τον γιό τον παρε-καίοντο να γείτονα και τόν παρε-καίοντο να κατεβή στο ύπόγειο αυτός γιατί τίς ήταν άδύνατον να κατεβή εκεί-νη επειδή ή σκάλα ήταν χαλοσμένη.

Ο γείτονας ήπρε μαζί του έναν ή-λεκτρικό φανά, αλλά μόλις έφθασε στήν πόρτα τού ύπογείου είδε τόν Πάουλ με-

Η Σεραιρά

ΠΡΟΤΟΜΑΓΙΑ

ΕΥΘΥΜΗ ΣΕΛΙΣ : Συνεργασία : ΣΥΛΒΙΟΥ, ΟΚΑΡ, Ν. ΤΣΕΚΟ.
 ΒΙΚΙ ΜΠΑΟΥΜ : Γυναίκες καρδιές.
 ΡΑΦΑΕΛ ΣΑΜΠΑΤΙΝΙ : Καθηγητής της ξιφασκίας.
 Φ. ΝΤΕ ΑΓΚΟΥΣΤΙΝΙ : Έταιρία του αίματος.
 ΒΙΝΤ : Πάσχα στα Ιεροσόλυμα.
 Μ. ΜΠΡΟΣΣΕ'Γ' : Γυάλινος άνθρωπος.
 ΜΑΡΙ ΓΚΡΟΣΣΕ : Ένώ χτυπούσαν οι καμπάνες του Πάσχα.

ΠΡΩΤΟ ΕΥΠΝΗΜΑ

Β. Α. ΖΑΚΟ : Πάσχα στον Ειρηνικό.
 ΝΤΟΝΑΛΝΤ ΣΟΥΜΠΡΙΤΖ : Σύννεφα καπνού.
 Κ. Α. : Καταραμένη αγάπη.
 ΜΑΡΓΚ. ΝΤΕΣΣΕΝ : Μία φωνή μέσα στη νύχτα.
 ΣΤΑΝΤΑΛ : ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΥΡΟ.
 ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ, ΣΤΗΛΗ ΚΥΡΙΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ Κ. Α. Π.

